

— E drept că ne-a costat o groază de bani, dar a ieșit frumos și, ce e mai important, sintem chiar la vad.

u r z i c a

Cu respect

TOVARĂȘULUI COSTEL MOISE, DIRECTOR AL TRUSTULUI DE EXTRACTIE, TG. JIU

Tovarășe Director,

Vă cerem iertare că ne adresăm dumneavoastră pe această cale. Alegând calea oficială, vă puteam trimite, de exemplu, o scrisoare prin intermediul Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei (lucru care nu v-ar fi deranjat de fel, cum nu v-a deranjat nici sezișarea noastră din august 1956) iar scrisoarea noastră ar fi făcut, în cele din urmă, cale... întoarsă, toată lumea - inclusiv tovarășul Badea Constantin, directorul Întreprinderii de Construcții și Montaje Bilteni - fiind pe deplin mulțumită... Deoarece, în cazul de față dorim ca unii să iasă nemulțumiți, permitemi-ne să începem scrisoarea actuală amintindu-vă ce s-a întâmplat în august 1956.

Vă sezișam la acea dată că la Întreprinderea de Construcții și Montaje Bilteni (întreprindere din cadrul Trustului ce conduceți) se petrec citeva lucruri foarte nostime. Astfel directorul al I.C.M. Bilteni era pe atunci (și te pomenești că mai e și azi!) tovarășul Badea Constantin, om cu o deosebită înțelegere față de specia păsărilor călătoare, precum și pasionat colecționar de perii. Între păsările călătoare, tovarășul director Badea vădea slăbiciune pentru păsărica numită Paula, iar între perii, dumnealui le prefera pe cele mai mici, vulgare numite *periuțe*. Să le luăm însă pe rând.

Păsărica Paula (Kogălniceanu) își luase zborul (sau cum obișnuiesc să spună unii: *fusese zburată*) de la altă schelă, în urma unei bruște și nefavorabile schimbări de atmosferă. Aterizind forțat la secția Calcul-Salarii, din cadrul I.C.M. Bilteni, păsărica dădu aici de tovarășul director Badea, care, generos, o ajută să se repună pe picioare. După care, simțindu-se iar ca la Moreni (unde în alte împrejurări îl mai cunoscuse o dată pe tovarășul Badea), păsărica începu să zboare, voioasă, de ici, colo, cam în halul următor: patru zile (în martie '56) bolnavă de plimbărișeală cronică, șapte zile (în iunie '56) suferindă de mania ambulatorie, alte zile în lunile următoare din pricina mai mult sau mai puțin asemănătoare etc. Dar iată că subit se îmbolnăvi și tovarășul director: *de miopie*. Astfel, în loc să pună semnul scăderii la salariul păsăricii cum ar fi fost firesc, dumnealui începu să pună semnul adunării... (de unde, probabil, și zicala: cine se aseamănă... adună!).

Îi adună, va să zică, tovarășul Badea tovarășei Kogălniceanu un număr corespunzător de zile lucrătoare (pentru care păsărica nu semnase în condica de prezență), iar la observația anumitor „neche-mați” (asta ar mai fi lipsit: să-i și cheme!) cum că din pricina numeroaselor „zboruri” ale funcționarei, munca în secție suferă, iar salariiții nu-și primesc drepturile la timp, tovarășul director Badea, fire sensibil (de artist jongler) se făcu foc și pară, rosti micul drăgălășenii cu aluzii la mamele cerilor în cauză și făcu apel la periuțele din colecție. Și aici, tovarășe director Costel Moise, ajungem la cea de-a doua pasluie a minunatului dumneavoastră subordonat.

Există perii și perii. Între perile aspre care te freacă solid, dar îți și fac bine, se afla și tovarășul Dodescu Petre, tot din secția Calcul-Salarii. Tovarășul Dodescu Petre îl critică (auzi îndrăzneală!) pe director. Ba mai mult: scrișe și preșet cum, din pricina superbei mărinimii a conducătorului său, munca din întreprindere suferă, utilaj prețios e lăsat în paragină, se comit sustrageri de cherestea etc.

O altă perie la fel de aspră, era și tovarășul Basarab Nicolae. Dar tovarășului director Badea nu-i plăceau perille marca „Dodescu și Basarab”. Tovarășului director îi plăceau periuțele mai pufoase, tip Negomitreanu. Căci, deh! Negomitreanu e șef contabil, știe să „umble” cu pontajele și cu salariile, are autoritate să cotrobăiască în sertarele Dodeștilor și Basarabilor după material „compromișător” (sezișări pentru presă) și, la nevoie, din periuță se mai poate transforma și în... mătură. Ceea ce s-a și întâmplat. La un semn al lui Badea, periuța l-a măturat (din întreprindere) pe Dodescu și (cit pe ce) din funcție, pe Basarab. După care, Negomitreanu s-a dat peste cap, s-a prefăcut din nou în periuță și a continuat să-l gâdile pe director.

Din nou vă cerem iertare, tovarășe Costel Moise, pentru digresivitatea noastră. Am ținut să vă reamintim faptele de mai sus pentru a ajunge la chestie, și anume: ce ați făcut dumneavoastră cu sezișarea privitoare la situația din I.C.M. Bilteni? Știm, nu mai țineți minte... pentru că un hocus-pocus la pontaje, pribegirile unei păsărele, citeva betoniere rablagite, două electrogeneratoare abandonate, dispariția a câțiva metri cubi de cherestea, poetica harababură din muncă și înlăturarea unui corespondent de presă sint lucruri prea mărunte pentru înălțimea dumneavoastră. Dovadă că, în loc să coboriți pînă la Bilteni ca să vă convingeți personal de adevăr, dumneavoastră ați trecut sezișarea... celor în cauză. Sau, cum s-ar spune, l-ați dat lupului să judece oaia. Și, supus plecat, lupul s-a conformat ordinului înălțimii voastre: a mâncat oaia și v-a trimis răspuns că la Bilteni totul e în regulă. Iar dumneavoastră, foarte amabil, ne-ați retransmis răspunsul. Nu putem decît să vă felicităm. Atît că pentru atîta lucru nu trebuie să fiți director de Trust, ci... simplu poștaș.

Tovarășe Costel Moise, zău, n-aveți dreptul să luați P.T.T.-ului plînea de la gură. Dumneavoastră sînteți totuși directorul unui Trust de Extractie. Coboriți pe ntru o clipă din virful turlei dumneavoastră! Forțați problemele de la Bilteni mai la adîncime și... extrageți concluziile ce se impun, cu un ceas mai devreme. Pentru că altfel gurile rele ar fi în stare să spună că la conducerea Trustului... se arde petrolul de pomaridă. Ceea ce n-ar fi nici util și nici... rafinat.

„URZICA”

I. SPIRESCU

sonet ploaie

Dedicat poezilor pesmiști

Mi-aduc aminte din copilărie
Că ploaie-ndelungi ori trecătoare
N-aveau tristețile sfîșietoare
De care le-ați bocit în poezie.

Dar m-ați deprins cu stări chinuitoare
Incît o ploaie scurtă și tîrzie
Îmi picură din cer melancolie
Și mă cufund în ape-otrăvitoare.

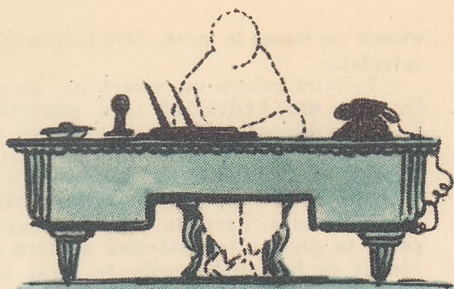
Iar ploi mărunte roase de rugină
Mă însotesc în lungi alături triste
De lacrimi revărsate în șiroaie.

Cum cititorul însă nu-i de vină
Să-l indispun cu versuri pestimiste
M-am hotărît să-mi iau... manta de ploaie.

- Ce-ai pățit, vecine?
- Ce să pățesc? Obișnuita mea criză de sfîrșit de lună!

Desen de V. Crivăț

Cu aprobarea direcțiunii

Aprobarea direcțiunii ar trebui să o dea directorul, însă nu o mai dă, pentru că e bolnav. L-a luat cu amețeli, cu dureri de cap, și a rămas la pat. L-a înlocuit adjunctul. Dar și pe adjunct l-a luat cu amețeli și cu dureri de cap. L-am înlocuit eu.

Directorul m-a chemat, ca să-mi dea sfaturi și să mă încurajeze:

- Să n-ai nici o emoție. Așa cum am organizat eu, nimic nu se întâmplă în întreprindere fără știrea directorului. N-ai decât să stai liniștit în fotoliu, și să dai aprobări. Și nu uita: principalul e să elaborezi urgent raportul de activitate pe trimestrul trecut.

Pentru mine, principalul e că voi sta în fotoliu pluşat al directorului, voi avea la dispoziție două telefoane, o „Pobeda” și o secretară. Nici nu vă închipuiți cât de interesant este să apeși pe butonul de la colțul biroului și să apară secretara.

- M-ați sunat?

- Vream să știu dacă funcționează soneria.

- Să chem electricianul?

- Nu. Dacă ai venit, înseamnă că soneria funcționează.

S-o fi deranjat altădată degeaba pe secretară! Mamă, mamă, ce teșea! Câtă fiere revărsată la moment și câte răutăți cu două înțelesuri, aruncate prin ședințe sau pe la colțuri, la adresa mea! Dar acum, a ieșit cuvințoasă pe virfuri, ca să nu mă deranjeze. Apoi, a intrat din nou:

- Nea Ghiță așteaptă afară.

Cit pe aci să zic: „De ce, afară? Să între nea Ghiță înăuntrul!” Dar, când stai într-un fotoliu pluşat și ai două telefoane pe masă, parcă și vorbele se leagă altfel:

- Tovarășul Ghiță? Mda, să între.

Și a intrat Ghiță.

- Tovarășe director...

Chiar dacă stai într-un fotoliu pluşat, când auzi asemenea vorbă, tresari. Tresari, pentru că nu-i o nimica toată când îți se vorbește ca unul director adevărat. Mi-am privit chipul în cristalinul biroului. Să știți că arăt a director adevărat! Am ceva din fizionomia omului de la care un oarecare nea Ghiță așteaptă rezolvarea unei chestiuni importante pentru el, chestiune a cărei soartă stă toată în mîna mea.

- Am venit pentru buton, tovarășe director.

- Care buton?

- Butonul de la lift. Butonul trebuie reparat, iar circulara spune să nu facem nici o reparație fără aprobarea direcțiunii.

Mă așteptam să încep activitatea directorială cu orice,

numai cu un buton, nu. Dar dacă așa e circulara, fie. Am aprobat. Mai ales că repararea butonului, oricît de simplă ar fi, poate figura oficial în raportul de activitate trimestrial sub forma: „s-au adus unele îmbunătățiri tehnice la instalația electrică a ascensoarelor”.

Iarăși secretara.

- Tovarășul Popescu de la inventar.

Popescu îmi aducea niște ciorne, care trebuiau bătute urgent la mașină.

- Dactilografele au dispoziție să nu primească nimic fără viza direcțiunii - îmi explică el.

A ieșit Popescu și a intrat din nou nea Ghiță.

- Tovarășe director, ați aprobat bonul, dar n-ați indicat care din electricieni să execute lucrarea.

- Care vreți dumneata.

- Electricienii nu ascultă ce vreau eu. Ei au dispoziție să nu primească nici o lucrare fără repartizarea nominală de la direcțiune.

L-am repartizat pe Costică și nea Ghiță a plecat mulțumit. A plecat nea Ghiță și a venit tovarășa Margareta, dactilografașefă. M-am bătut cu mina peste frunte:

- Știu! N-am precizat care anume dactilografa să bată ciornele lui Popescu.

- Nu numai atât. N-ați precizat numărul de exemplare necesar și pe ce hîrtie să scriem: velină, semivelină, sau foită?

Am adnotat pe colțul cu viza: „Se aprobă - trei exemplare - tovarășa Lenuța - semivelină”.

Cînd a ieșit tovarășa Margareta, în anticamera mea era coadă. Parcă nu s-ar fi dat aprobări. Parcă s-ar fi dat cel puțin „Therèse Raquin”, dacă nu chiar „Cio-Cio-San”! În capul cozii, Stănescu de la arhivă. Venise să-l semnez bonierul de magazie.

- Mi s-a rupt penița și ma-

gazia are dispoziție să nu elibereze nici un material fără aprobarea direcțiunii.

- Dar hîrtia asta ce e?

- E referatul șefului meu, prin care se arată că penița cea veche s-a rupt într-adevăr, și că deci trebuie înlocuită. Tovarășul director nu aprobă materiale fără acte justificative pentru cele scoase din uz.

- Dar văd că ai două hîrtii?!

- Două, pentru că, în timp ce scria referatul, șeful și-a rupt și el penița lui, așa că acum îi trebuie și lui o peniță nouă. Al doilea referat a fost necesar...

N-am mai putut răbda.

- Bine - zic - dar șeful dumneitale, care cunoaște atât de bine problema penițelor, de ce nu aprobă el?

- Da' ce e el, direcțiune? Dispozițiile spun că numai direcțiunea are dreptul să aprobe.

Am aprobat penițele. Într-un timp, coada creștea mereu. Următorul avea iarăși niște ciorne de dactilografiate. Am vizat, am scris numărul de exemplare și am repartizat lucrarea tovarășei Mioara. Pe urmă, a venit telefonista, ca să-mi aprob să schimb siguranța la centrală, și curiera, ca să-mi aprob preschimbarea abonamentului nominal. Coadă însă creștea mereu, iar viteza cu care lucram nu prea da randament. A trebuit să trec la metoda rapidă, audind cite doi și chiar trei deodată, ceea ce a dat naștere unor confuzii, ca atunci cînd i-am aprobat șoferului zece litri de benzină velină în trei exemplare. L-am trimis pe contabil la electricianul Costică să-mi dactilografieze

urgent niște situații și i-am aprobat mecanicul de la calorifer, drept combustibil pe o lună, una bucată peniță, cu condiția să aducă un referat din care să se constate ce a făcut cu combustibilul din luna trecută.

Pe la prînz, a telefonat directorul, ca să întrebe cum merge cu raportul de activitate. L-am spus deschis că în timpul serviciului nu am timp de asemenea fleacuri, și i-am promis să fac raportul acasă, după masă.

Dar după-masă a trebuit să iau parte la ședința amatorilor de tenis de masă, care vor discuta problema achiziționării de mingi, discuție ce nu poate avea loc decît numai cu participarea conducerii.

Cînd am ajuns acasă, tocmai suna telefonul. Îmi telefona paznicul de noapte, ca să-mi comunice că s-a ars unul din becurile ce luminează fațada și să întrebe dacă sînt de acord cu înlocuirea imediată a celui bec, întrucît dispoziția este să nu se facă nici o înlocuire în rețeaua electrică, fără aprobarea direcțiunii.

Nu mai știu exact ce i-am răspuns. Știu că m-am așezat imediat la masă, ca să fac raportul de activitate trimestrial. Dar o toropeală cumplită nu mă lăsa să lucrez. Simțeam că mă ia cu amețeli și cu dureri de cap. M-am culcat.

A doua zi, nu m-am mai dus la birou. M-a înlocuit contabilul-șef. I-am dat explicațiile necesare să facă el raportul, deși știu precis că diseară o să aibă și dînsul amețeli și dureri de cap. Eu am telefonat la dispensar, după medic.

- Astăzi nu poate veni, mi-a spus sora. Miine.

- De ce miine?

- Noi nu facem deplasări la domiciliu, decît numai cu aprobarea conducerii, care nu se poate obține la ora asta.

- Nu e acolo medicul-șef?

- Nu. A plecat acasă. Îl cam doare capul...

MIRCEA PAVELESCU

UNUI CRITIC „INFLUENȚABIL”

*Al un cotnar, poete, excelent,
Mai mult decît atita, e teribil,
Cu argumentul ăsta nu-i posibil
Să spună cineva că n-ai talent.*

*Mai toarnă-mi un pahar de argument
Poemul tău mi se părea penibil
M-am înșelat: ești mare, ești sensibil,
Pe cîntea mea de critic exigent.*

*Voi scrie cum în secolul atomic
Ai intuit într-o străfulgerare
Satira tristă și tragismul comic.*

*Cotnarul tău dă aripi de Pegas
Destept a fost latinul ăla care
A spus cîndva: „In vino veritas”.*

CITIȚI ÎN PAGINA A 10-a
MATERIALE TRIMISE DE PARTICIPANȚII LA
CONCURSUL „URZICI”

Instantaneu de sezon

Nu știu dacă ați băgat de seamă : se apropie vara. De altfel nu e nici o surpriză. În fiecare an se apropie. Cu pași mai mici sau mai mari. Anul acesta, ce e drept, s-a apropiat cu pași cam impleticiți, două zile de vară, o zi de toamnă, trei zile de primăvară, ba și cite una de iarnă, și iar două de vară. Capricioasă ca și Loto central, dar în care premiile speciale sînt zilele cu soare. Acum însă, gata! S-a sfîrșit cu capriciile. De data asta, cu siguranță, vine. Nu știu care din cele patru anotimpuri, dar unul dintre ele vine cu siguranță. Și pentru că luna aprilie a bătut de mult la ușă și pentru că după aprilie urmează în mod firesc mai, care n-o să mai bată în ușă, pentru că va fi cald și ușile vor fi deschise, să zicem că ne pregătim de vară. Fiecare se pregătește în felul său. Eu mă pregătesc într-un fel, soția mea se pregătește în două feluri: adică felul în care rochiile care se cer transformate, felul doi, rochiile care se cer cumpărate...

Și vitrinele gem de marfă. Gem și eu. Gem fiindcă mi-am scos costumul de vară de la curățat. Îl privesc și mă cuprind regretele că nu sînt elev în clasa a treia de liceu. De ce tocmai în clasa a treia? Pentru că de clasa a treia de liceu mă leagă amintiri dutoase, și pentru că numai așa mi-ar veni bine costumul scos de la curățat. A intrat la apă, mi-au spus. Să fi știut, mă dădeam și eu la curățat și intram odată cu costumul. Ieri l-am îmbrăcat pentru întâia oară. După curățare m-au arătat trecătorii cu degetul:

- Ia uite! Un gen nou de bulevardist! Cu

minecile halnei pină-n coate! Om în toată firea!

- Tovarăși! Nu s de vină. Sînt eu om în toată firea, dar nu-i costumul în toată stofa!

Să nu mai vorbim de pantalonii! Pină la gleznă. Am avut ghinion. Vărul meu, în schimb, a avut noroc. Și-a dat pantalonii la curățat, și cînd i-a scos, putea să mai crească omul cu încă 15 centimetri. Îi dăduse alți pantalonii. Ceva mai uzați ca al lui, e drept, dar în schimb mult mai lungi.

Soția mea e dusă la o cooperativă de croitorie. De astă iarnă și-a dat la transformat două rochii de vară, cu decolteuri mari. Nu s încă terminate. De fapt nu s nici începute încă, dar responsabilul a liniștit-o. Zicea să alba răbdare c-o să fie vară lungă, pină-n noiembrie.

- Nu te necăji, tovarășico, a închelat dumnealui, rochiile să fie, că vară o să se găsească!

S-a înapoiat mulțumită de la cooperativă, purtînd sub braț, în loc de rochiile, buletinul meteorologic...

Din fundul șifonierului am adus la suprafață tot ce e subțire, decupat și decoltat: bluze de mătase, cămăși de bemberg, pantofi de pinză, sandale, rochiile și cămăși cu gulere răsfrînte. Toată locuința, toată mobila, toate lucrurile s-au îmbecșit cu miros de naftalină. Și liliacul din sufragerie. Și pisica tot a naftalină miroase. N-o s-o mai găurească molii! Cit o trăi.

La prînz am mîncat ciorbă cu boia de ardei și cu miros de naftalină. Și tocmai o

aveam pe mama la masă. M-a luat de o parte infurată:

- Te miri pentru ce suferi de stomac?... De ce te miri? (Arătînd spre nevastă-mea) Ea te-a îmbolnăvit!... Eu te hrăneam cu tot ce era mai bun, și ea te îndoapă cu naftalină...

După masă mi s-au anunțat musafiri. Zi potrivită!... Ne repezim să împachetăm lucrurile groase. Parte în fundul șifonierului, parte în divan. Nevastă-mea scutură și aerisește pe balcon lucrurile de vară, eu înghesuș și torn naftalină peste cele de iarnă. Ochii îmi lăcrimează. Strănut mereu. Ah, naftalina asta! Repede! Repede! Vremea trece.

De la etajul de deasupra mea aud, zăresc și sînt succesiv: strănuturi, mîini agitate scuturînd rochiile de stambă, și un nou curent de aer naftalinizat!... Întreg blocul se pregătește de vară. De jos, din stradă, prind frînturi dintr-o discuție:

- Tovarășe, nu te supăra, sînt provincial. Aici s-a mutat fabrica de naftalină nr. 2?

- Nu, răspunde celălalt, purtîndu-și într-un arc de cerc arătătorul către balcoanele încărcate cu îmbrăcăminte. Nu vezi? Aici s-a mutat Conștiința!...

Au sosit oaspeții. În casă totul e rînduit. În șifonier și în divan așljderea. Soția servește prăjituri. Deodată un mieunat infundat.

- Măună pisica!

Privesc sub masă. Nimic. Sub pat. Nimic. Iar un mieunat. Mai lung. Unde naiba s-a ascuns? Nici în bucătărie nu-i, nici în hol...

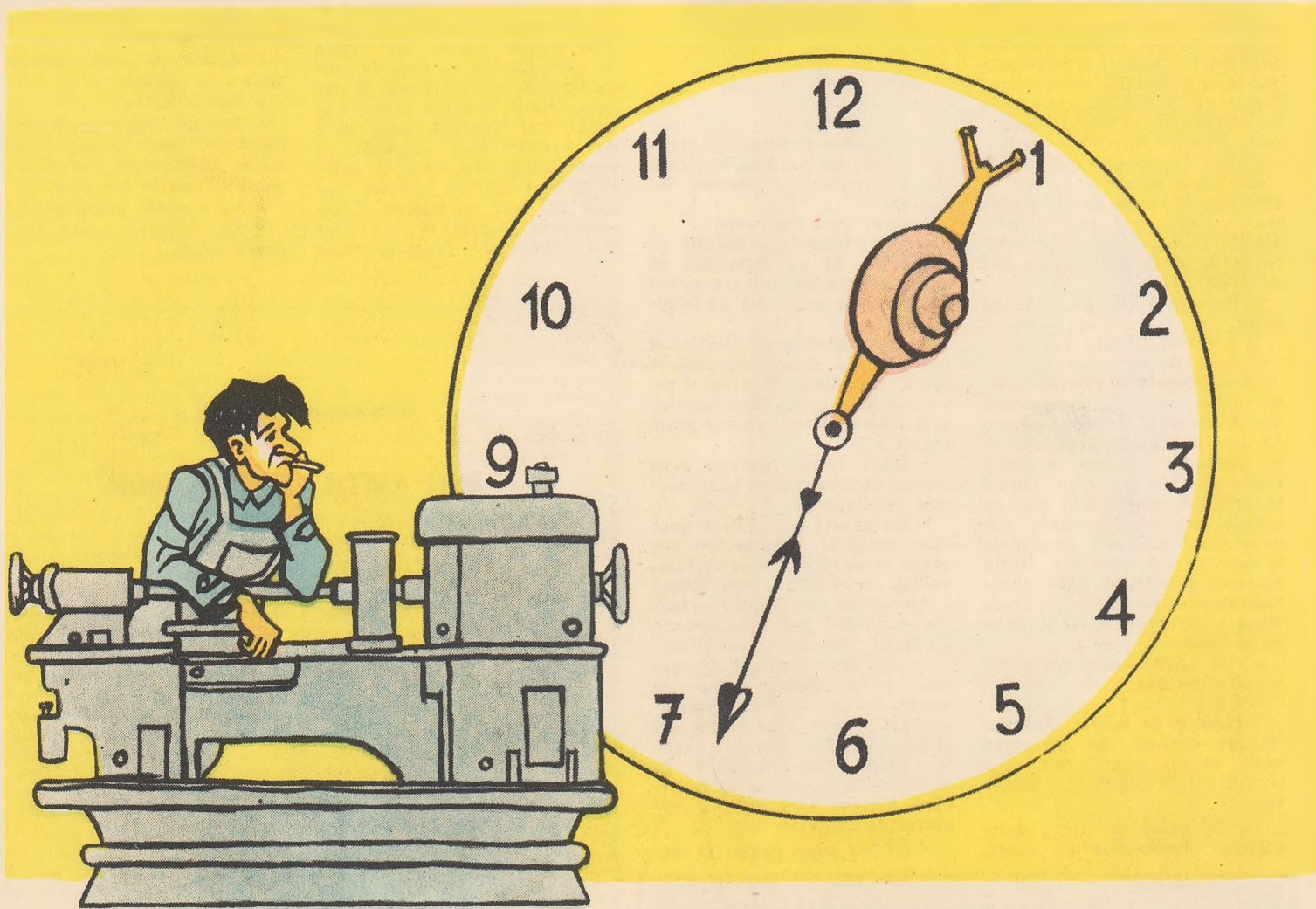
Iar măună...

- Parcă dînspre divan!

Mă apropii. Ridic pernele, cuvertura. Nimic... Apoi, un mieunat mai sfișietor.

- Aoleo! Am împachetat pisica odată cu lucrurile de iarnă!... I-am confundat blana cu gulerul de vulpe de la palton! Repede! Să desfacem divanul!...

- Cum?... Nu ție bine? sare bunica. După ce-ați muncit o zi întreagă?... Acu' las-o! O scoateți la iarnă!... Nu l se întîmplă nimic, că doar l-ați pus naftalină!...

- Uf, da' greu mai trece timpul!

Desen de I. Doru

Epigrame

Melancolia salciei

Zadarnic către undă scilpitoare,
Cu gest dramatic bratele întinzi;
Nu-mi cere să deplîng tristețea care
Își cercetează chipul în oglinzi.

Parvenitism

Tablouri scumpe, lustre și covoare,
Alcătuindu-și cadrul plin de fast,
În casa unde totuși „de paloare”
Prezența ta e singurul contrast.

Unuia care cultivă spiritul de gașcă

De mult nu mai sînt cîtorii la modă
Tu singur, speșă nouă de bigot -
Mai abilit ca însuși Ștefan Vodă -
Îți faci „bisericiușe” peste tot.

C. Arcașu

Unui spectator

Conflict în piesă de poștești
Fii calm, stimată spectator,
De fapt conflictul îl găsești
Între talent și... autor.

Unui cochet

Capul tău - deși cam chel -
E îngrijit și arată bine;
Cîte faci tu pentru el?...
Nici pe sfert el pentru tine!

M. Flămînzeanu

Unel pseudo-șahiste

Pentru șah, ea deseori
Manifestă „inclinății” -
Mai ales cu jucători
Predispuși la... combinații!

D. Munteanu

Un critic cu opinii despre umor

Analizînd temeinic cazul
Rezultă-n mod neîndoios
Că poate fi admis și hazul
Cînd e ceapa mai serios.

I. Spîrescu

Stellan Filip

F A B U L E P I T I C E

PROPTELELE

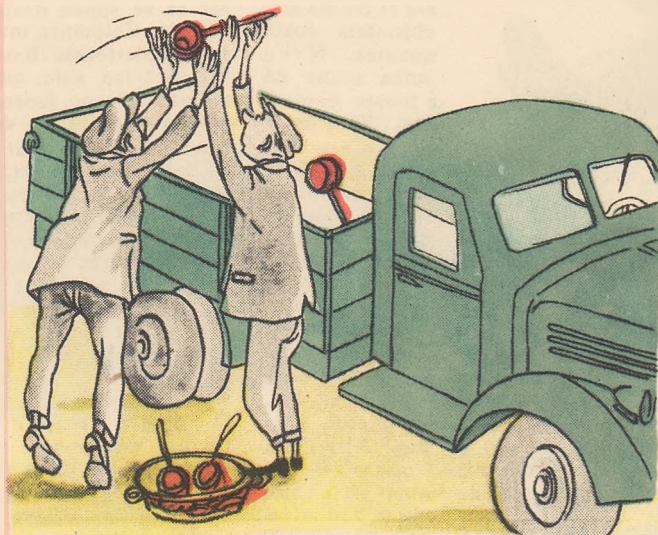
Gardul putred, zidul vechi,
Nu stau țepene și-n sîis
Cîtă vreme nu și-au pus
Propte zdravene, perechi.

Cum te tet proptețele
Li se-nmoaie șelele.

GELOZIE

Calul trage supărat
Înspre casă, la șaretă,
Că stăpînul și-a luat
Azi din tîrg, o bicicletă,

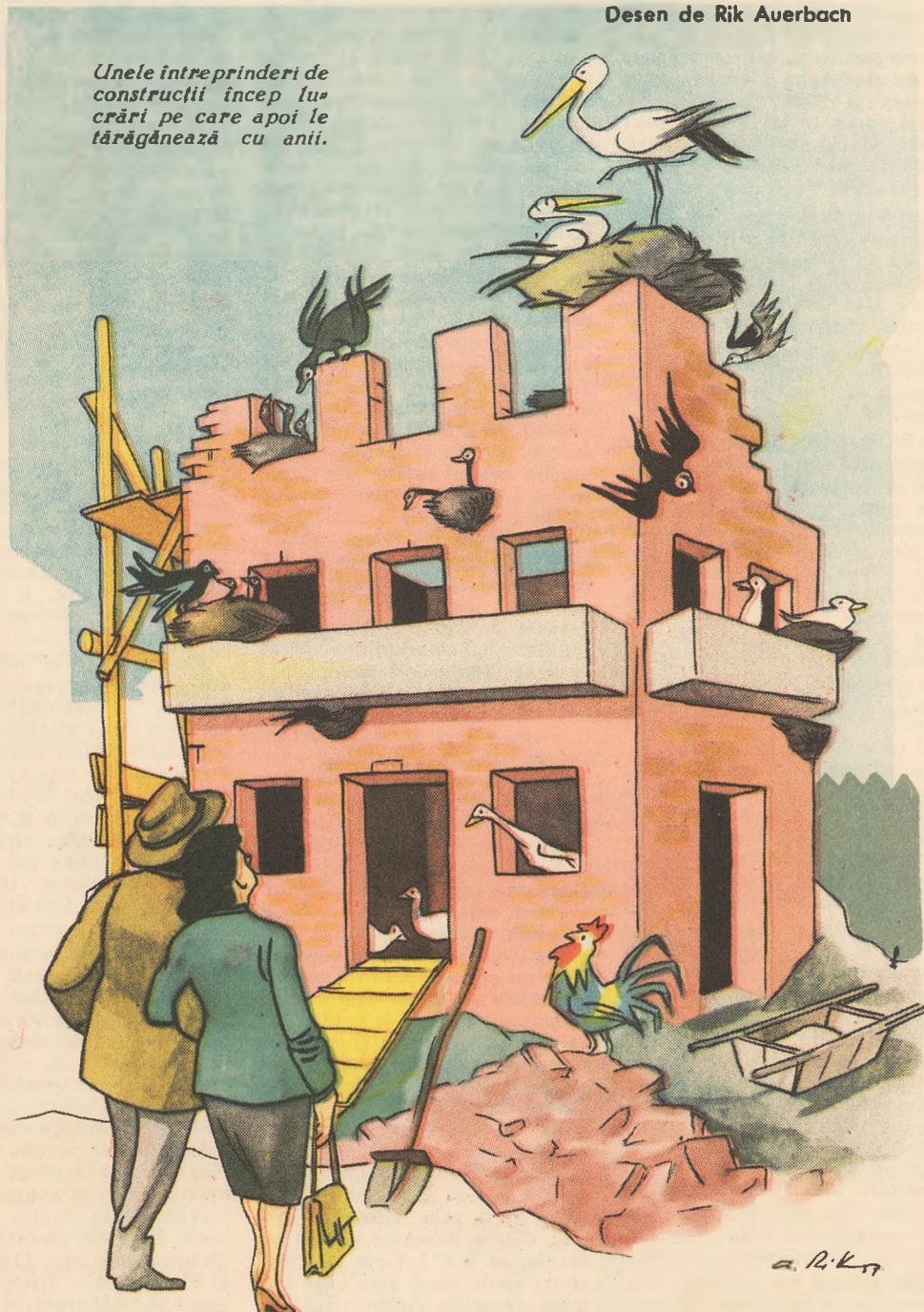
Și gîndește: „Nu se poate
Călări pe două roate!”

Top. Costache Cătin, șeful
serviciului aprovizionare
de la IPROFIL-Placăjul,
București, folosește auto-
camionul de 5 tone și pe
cel 2 muncitori încărcă-
tori care-l însoțesc, pen-
tru transporturi gospo-
dărești mărunte care pot
fi făcute cu trambaiul.

— Hei... rrrup!...

Desen de Gh. Chiriac

Desen de Rik Auerbach

Unele întreprinderi de
construcții încep lu-
crări pe care apoi le
tărăgănează cu anii.

— Ți-amintești, dragă? Și noi visam să ne facem aici cuibul nostru...

„O! fi eu demodat, oi fi cumvrei, da' de plecat cu avionul nu plec... Alo! Cum?... Nu-nțe-leg să-mi complic viața!... Iacă așa! Imi place să simt pământul sub picioare. Ca Anteu!... Și, mă rog, de ce să nu-mi ardă de glumă?... Ce face?... Fug! dom'le de-acolo! Nici nu mă gândesc!... Cu trenul! Da, plec cu trenul! O zi mai mult nu contează... Da'n schimb sint sigur!... Păsările să zboare, omul să meargă pe pământ, așa cum l-a lăsat Dumnezeu!... O fi comod avionul, da' e și primejdios. Las' că-am auzit eu... Și dacă se defectează motorul?... Sint două motoare?... Cu atât mai rău că sint două... Se lasă unul în nădejdea aluilalt!... Nu mai insista, că eu cind spun o vorbă... Plec dîseară la 20,57, mîine la 10 prînd cursa, și la 14 punct sint la voi. Incet, da' sigur... Fără emoții!... Da! S-auzim de bine! La revedere.”

...și l-am închis telefonul. Auzi dumneata idee! Să plec cu avionul ca să mă ciștiț o zi. Ciștiț o zi, și-ți pierzi restul zilelor. Mai bine cu trenul, cu mașina, cu căruța, cu orice, da' pe pământ, nu în aer... Fără emoții!... Și acu' ia să mîinnc ceva și să trag un pușor de somn, că la noapte...

...Ei, tată-mă și'n tren. Bun e acceleratul ăsta. Cald, plăcut, fără aglomerate, că sint locurile numerotate... Perfect! Și dumnealui care mă tot indeamnă să plec cu avionul! Nu zic ba, faci cîteva ceasuri mai mult, da'n schimb... Fără emoții! Ia să-mi caut locul!... 37! Va să zică 16... 24... 35... 36... Da, 37. E lingă fereastră. Perfect! Să-mi pun valiza în plasă și... „Ce doresc! Să-mi ocup locul. Locul meu... 37! Cum e ocupat, cînd văd că e liber? Ș-apoi eu am... Și soțul dumitale are tot 37?... S-a dus să-l caute pe conducător... A, mai e încă cineva cu 37?... Deci eu sint al treilea!... Ei, ce să-i faci?! Se'ntimplă... O să călătoresc în picioare, da'n schimb... Fără emoții! Nu ca'n avion!

...Cît o mai fi ceasul? Trei fără un sfert... Greu mai trece vremea în tren. Mai ales noaptea. Mi-a amorțit și al doilea picior. Nu știu cum să mai stau. Să'ncerc să m'așez pe vine. Nu e prea estetic, dar tot nu mă vede nimeni. Toată lumea din compartiment doarme. Și ceasul parcă stă pe loc. Trei fără opt! Nici pe vine nu merge. E mai obositor. Mă ridic. Trei fix! Evrica! Am găsit! Marile idei vin întotdeauna brusc, pe ne-gîndite. O să stau pe valiză!...

„Vă rog să mă țertați!... Nu, nu sint chlor dar n-am observat că era și piciorul dumneavoas-

tră... Să-mi iau numai valiza din plasă... Mulțumesc!”

Așa parcă e mai bine. Cum Dumnezeu nu mi-a venit ideea asta mai devreme?! Numă mai chinulam toată noaptea. N-aș putea spune că e foarte comod, dar... Fără emoții!... Ce-a fost asta? S-a des-făcut valiza... ba nu, s'a spart!... Și eu am căzut

între rufe. Ceilalți pasageri s'au trezit și rid. Cu gura pin'la urechi. Nu știu ce li se pare atât de hazliu. Incep să-mi string lucrurile. Periuța de dinți a sărit în pantoful cetățeanului care are același număr cu mine. Nu, nu același număr la pantof, același număr de loc. Altfel nu m'ar fi deranjat. Unde s'o fi roș-togolft cută de cremă? Iat'o! Sub calorifer. Încă puțin și pun mîna pe ea. Au! M-am lovit cu capul de măsuță. Da'n schimb am luat cutia. Așa! Am strins toate lucrurile. Da, toate. Da' să'nchid valiza! S'o'nchid dacă pot! Dar dacă nu pot fiindcă e ruptă din balama, ce fac? Cineva îmi dă o idee. S'o leg cu cureaua de la pantalon. Ceilalți rid. De ce-or fi rîzînd nu știu. Că eu port și bretele. Așa sint eu: prevăzător. Noroc de povestea cu valiza, că a mai trecut vremea. Cu strînsul lucrurilor, cu legatul, s'au făcut ceasurile cinci. Va să zică mai am cinci ore și cobor din tren. Apoi iau RATA (acum îl zice IRTA) și la 14 punct... bine că le-am telefonat că vin, or să m'aștepte cu masa. Uite, numai că mă gîndesc la sărmăluțele în foi de viță și'mi lasă gura apă. De! Cine le face ca tanti Aneta?! Cu gîndul la sărmă-luțe nici nu mai aud ce vorbesc ceilalți. Deodată un cuvînt îmi sare în urechi. Intîrziere... Cine a spus vorba asta? Tot cetățeanul cu locul. ăsta îmi poartă ghînton de cînd m'am urcat în tren. A scos și mersul trenurilor. O cărțițe în care cu cîte uși mai atent, cu atât înțelegi mai puțin. Da, e sigur c'avem intîrziere. Vreo oră. Mai precis, 54 de minute. Numai de n'aș pierde cursa!...

...Am pierdut-o! A doua cursă e la 17. S'a zis cu sărmăluțele! O s'ajung abia la 21. Și încălzite nu sint bune. Și mai dă-le-n-colo de sărmăluțe! Că doar n'o să mor fără ele. O să-mi pre-pare tanti Aneta niște fleici la grătar. Cu mujei de usturoi. Cum știe ea. Numai de-ar da Dumnezeu s'ajung odată. Dar ce vorbă-i asta, că doar nu merg cu avionul. Așa că de ajuns, ajung precis. Și fără emoții!

M'am plîmbat prin tot orașul. Cu valiza în mîin. Am vizitat și muzeul, și grădina publică, și bisericile... Am stat și la coadă la cinema, că eu tot n'am apucat să văd la București „Marile mamevre”, am luat o gustare la un bufet, am văzut filmul și totuși am ajuns la vreme. 16,50, adică cinci fără zece. Pasagerii nici nu s'au urcat în mașină. Mai e timp. Încă zece minute... „Ce faci, dom'le, deschide ușa, să ne urcăm, că e 5!” Ce-o fi vrînd să-mi spuie omul ăsta care mă trage deoparte. Aoleu! Auzi că șoferul e beat cîrîț. Cum o să

conducă? Mai ales sus pe munte. C'avem de urcat pin' la 1000 de metri. Douăzeci și trei de kilometri în serpentină. Sint că amețesc. Abia mă în picioarele. Ca și pe șofer de altfel. Iată-i! Face eforturi să vorbească. Vrea să protesteze, să ne convingă că nu e beat. Că tot ce se spune despre el e calomnie. Calomnie mirșavă. Dar l se împleticește limba. A nă-bli secărica asta, marca „Adio mamă!” Ce ne facem? O să ne prîndă noaptea pe drum. Ghîntonul nostru! Dintre toți șoferii I.R.T.E.I., a trebuit să dăm tocmai peste domnul Dumitru, care toarnă mai mult în el decît în rezervorul mașinii. M'am gîndit o clipă să mă urc în alt autobus. E adevărat că aveam dezavantajul să plec în altă direcție, dar aveam avantajul să plec cu un șofer treaz. Între timp, pasagerii autobuzului meu s'au împărțit în două tabere. O tăbără susține că nu e permis s'o pornim la drum cu dom' Dumitru, care e beat turtă. Cealaltă tăbără vrea să ne convingă că nea Mitică, chiar dacă e puțin pilit, conduce strașnic. Dom' Dumitru și nea Mitică e una și aceeași persoană: șoferul. Tăbără miticîștilor afirmă cu vehemență că ar prefera ori-cînd s'o pornească la drum cu un șofer grozav ca nea Mitică chiar dacă e nițeluș făcut, decît cu oricare alt șofer, cît ar fi el de treaz. Cealaltă tăbără protestează cu energie. Domnu' Gelu - așa am auzit că-l spunea lumea - șeful taberei miticiste, ne asigură pe fiecare în parte că n'avem nici un motiv de îngrijorare. Ei insuși, de profesie aviator și șofer, va sta „lingă nea Mitică”, așa că... Între timp unul din pasagerii îi oferă lui Dumitru Mitică a treia cafea turcească. Și firește amară. Eu nu mai știu ce să fac. Trec mereu dintr-o tăbără în cealaltă. După cum argumentează fiecare. Mă uit la ceas. Acele parcă au început să alerge. S'ar crede că vor să-și scoată paguba pentru azi-noapte, cînd mi se părea că merg prea încet. 17,30! Am și pierdut o jumătate de oră. Iată că Mitică se urcă la volan. E supărat foc. Ambalează motorul. Ambalează și injură. Îi injură pe cei care susțineau că e beat. O să le arate el!

Ne-am urcat și noi în mașină. Mă uit la ceas. 17,45! Am înțeles. În cel mai bun caz ajungem între 21,45 și 22. Păcat c'ajungem atât de tîrziu! Numai s'ajungem. Ei, asta-i! Ce prostii îmi umblă prin cap?! Domnu' Gelu, aviatorul, e la locul lui... Lingă șofer. Din cînd în cînd se întoarce către noi. Ne zîmbește încurajator. Un fel de „Naveți grijă. Sint aici!” M'am liniștit.

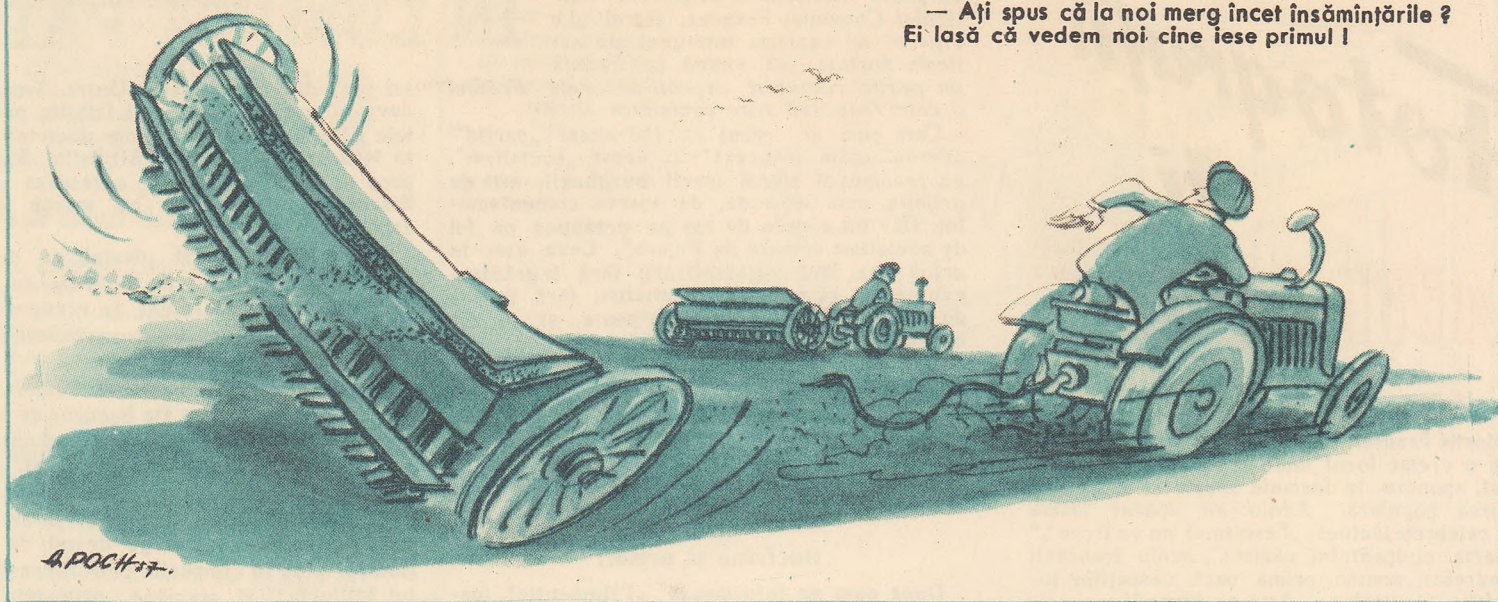
A început să se întunece. Se face o scurtă escală. De ce? Întărm în serpentină. Toată lumea e puțin îngrijorată. Toată lumea, afară de domnu' Gelu. Și de nea Mitică, care dintr-o dată a devenit vesel. Vesel ne-vote mare. Fluieră, și, din cînd în cînd, injură. Pe cei care l-au calomniat. O pornim din nou. Nea Mitică fluieră. Apoi ne anunță că vom ajunge la destinație la ora fixată. Adică la nouă. Deși am plecat mai tîrziu cu aproape o oră. O să le arate el ălora care... Toată lumea îl roagă să nu le arate. Să nu se zorească. Nimeni nu mai e grăbit.

Nici domnu' Gelu. Nici eu. Ce mare lucru o oră-două de intîrziere?! Dar nea Mitică nici nu vrea s'audă. S'a dezlănțuit. Mașina aleargă. Copacii trec pe lingă noi ca niște năluți. Toată lumea îl roagă să încetinească. Chiar și domnu' Gelu. Degeaba! Nea Mitică își vede de-ale lui. Fluieră. Din cînd în cînd aprinde lumina de la indicatorul de viteză. Nu pare mulțumit. Mărește viteza. Și iar fluieră. O mașină ne apare deodată în față. Închid ochii și-mi fac cruce cu limba în cerul gurii. Femelle țipă. Cîțiva bărbați injură. Domnu' Gelu intervine și el. Cu autoritate. Dar nea Mitică știe una și bună: să le arate el! În stînga se cascadează prăpastie uriașă. Abia l se vede fundul. Domnu' Gelu își aprinde o țigară. Mîna îi tremură. Cînd aproape chîbrîitul de țigară îl văd față. E livid. Încearcă din nou să-l convingă pe „dom' Dumitru”. Acum îl zice și el „dom' Dumitru”. Dom' Dumitru nu-l aude. Așa cum n'aude nici gîsurile celorlalți călători care îl imploră să încetinească. Toți vorbesc deodată. Urlă. Injură. Numai eu tac. De altfel chiar dacă aș încerca, cred că tot n'aș putea să vorbesc. Mi-e uscat gîtul. Și buzele. Le umezesc cu limba. Incepe coborîșul. Mă fixează mai bine în scaun. Mîinile mi s'au întepenit pe bara băncii din față. Goana continuă. Depășim o cărușă. Apoi o mașină. Un turism. Domnu' Gelu începe să răc-nească. Îi amenință pe șofer. Din spate se aude un claxon. Apoi încă unul. E turismul depășit. Vrea să ne-o ia înainte. Dar dom' Dumitru nu se lasă. Le arată el lor! Nu mai știu cui. Cei din turism, sau celor care susțineau că e beat. De altfel asta nu mai are importanță pentru că pînă una-alta ne arată nouă... Din întineric ne ținește în față un monstru imens. E un autocamion. Dom' Dumitru n'are încotro și se lipește de peretele de stîncă din dreapta. Turismul profită de ocazie și trece pe lingă noi ca o funună. Mai bine îi plesnea un caucuc! Dom' Dumitru e ca scos din mîinți. Accelerează. Turismul accelerează și el. Val de capul nostru! L-am ajuns. Dom' Dumitru claxonează. Turismul nu se lasă. Acum și'n dreapta și'n stînga e prăpastie. Una mai adîncă decît cealaltă. Sint un nod în gît. Un cerc de fier îmi stringe tîmplele. Turismul din față oprește brusc. Catastrofa plutește în aer. Un scîrțîit sînistru de frîne. Totul se învrîtește în jurul meu. Alunec de pe bancă. Nimeni nu mă bagă în seamă. E și normal. Cineva mă strîpeste cu apă. Îmi revin. Mașina s'a oprit. Am ajuns la destinație. Dom' Dumitru e fericit. Și-a ținut cuvîntul. E nouă. Nouă punct. Domnu' Gelu îl bătă protector pe umăr. Apoi se întoarce spre mine. Mă privește cu un zîmbet ironic. „Ha!al bărbat!” Cam asta cred că ar vrea să spună zîmbetul lui.

Trei zile am zăcut în pat. Cu ceasuri, orez cu lapte și brînză de vacă. Nici vorbă de sărmă-luțe sau fleici cu mujei. Mi-am nenorocit ficatul. Cum ajung însă la București?... Că mîine plec. Cu avionul, firește. E practic, comod și mai ales fără emoții. Fără emoții!

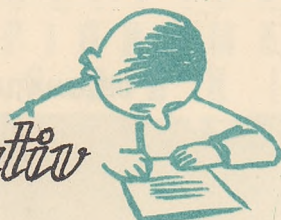
Desen de A. Poch

— Ați spus că la noi merg încet înșămînțările ?
Ei lasă că vedem noi cine iese primul !

SILVIU GEORGESCU

Un om combativ

Am avut o dimineață plină de surprize. Țin să vă mărturisesc că de la o vreme urmăresc cu deosebit interes articolele pe care colegul nostru Aristide Oprîtoi de la serviciul registraturii le publică la gazeta de perete.

Ascultați numai ce frumos sună citeva din aceste minunate exemple de combativitate și vehemență.

ianuarie 195...

Cine răspunde ?

Am asistat deunăzi la o ședință de analiză a muncii a Inspectoratului General de Control.

Ne-a uluit nivelul scăzut al tovarășilor noștri inspectori precum și lipsa de disciplină care s-a manifestat tot timpul ședinței.

Se prea poate ca prins de atâtea alte atribuții în cadrul inspectoratului, tovarășul inspector general Haralambie Popescu să fi neglijat factorii despre care am amintit mai sus. Mă rog ! Il privește..

Cineva, totuși, trebuie să răspundă de cele întâmplate la ședința de analiză a muncii !... Cine ?...

Semnat : *Aristide C. Oprîtoi*
registrator

Mal departe

februarie 195...

Aflăm că...

...In timp ce toate celelalte servicii își văd conștientos de lucru, unii tovarăși de la Inspectoratul General de Control n-au găsit altceva mai bun de făcut decît să-și mute birourile dintr-o încăpere într-alta.

De altfel, din păcate, asemenea indeletnicirii la ore cu totul nepotrivite au loc și în birourile registraturii, unde șeful serviciului habar n-are de ceea ce fac salariații deoarece majoritatea timpului și-o petrece întocmind buletine pronosport.

În timpul orelor de producție ? ! Halal ocupație !...

Aristide C. Oprîtoi
Șef adjunct Serv. Registratură

martie 195...

În legătură cu unele zvonuri...

De cităva vreme circulă în întreprinderea noastră zvonul că la unele servicii primele trimestriale se împart în mod regulat unele și acelelași grupe de privilegiați.

Astfel, la Inspectoratul General de Control, inspectorul Veniamin C. Lepirdă, cumnatul tovarășului inspector general Haralambie Popescu, indiferent de felul cum își duce munca, e abonat, din oficiu, la primă.

La fel și inspectorii Muscă și Drughean, despre care se spune că ar fi fost văzuți cărînd puțin cu brînză, damigene, ouă, făină, mălai, giște îndopate, precum și alte plocioane acasă la tovarășul inspector general Popescu.

Organele noastre de conducere au datoria să etc. etc.

Aristide C. Oprîtoi
Șef Serv. Registratură

aprilie 195...

Mal e oare nevoile s-o spunem ?

Am arătat în repetate rînduri neregulile din ce în ce mai su-părătoare care au loc la Inspectoratul General de Control.

Considerăm totuși că ajutorul cinstit, tovarășesc, cu care am încercat să curmăm aceste manifestări de *neglijență, familiarism* și *chiul* nu și-au ajuns scopul, de vreme ce Inspectorul general Haralambie Popescu continuă să tale și să spînzure ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Mai este oare nevoie s-o spunem (pentru a cita oară ?) *cît este de necesară întorarea cu elemente noi, corespuizătoare și de prestigiu, a acestui important sector, care etc. etc.*

Aristide C. Oprîtoi
Șef Serv. Registratură

Și nota redacției din săptămîna imediat următoare :

Un succes al gazetei noastre de perete

În urma repetatelor sezișări cu privire la unele nereguli petrecute la Inspectoratul General de Control, conducerea întreprinderii noastre, împreună cu sindicatul, au desemnat o comisie care va stabili exact obiectul acestor nereguli.

Sîntem bucuroși să anunțăm că din această comisie a fost desemnat să facă parte și colaboratorul nostru, tovarășul Aristide C. Oprîtoi de la Inspectoratul General de Control, ale cărui note și articole pline de etc. etc.

* * *

Prins cu unele treburi în provincie s-a întîmplat ca o vreme să mă abat tot mai rar pe la centru.

De fiecare dată, ca un făcut, la gazeta de perete, articole lungi, plăcîsitoare, despre cutare sau cutare fapt neînsemnat.

Lipsea total combativitatea, vehemența. Lipsea Oprîtoi.

Odată, asta s-a întîmplat astă-vară, era cit pe ce să strig de bucurie. Descoperisem de-a curmezișul unei cărți poștale ilustrate, trimisă de la mare, scrisul lui ordonat și citeț :

Către colectivul redacțional al gazetei de perete.
„În plină odihnă, înainte spre noi cuceriri !”

Aristide C. Oprîtoi

De atunci nimic.

Și iată că astăzi, trecînd pe dinaintea gazetei de perete, inima mi-a tresărit de emoție.

Un articol ! În sfîrșit un articol în care de la un capăt la altul răzbește combativitatea, vehemența cu care... Dar să-i dăm mai bine citire :

Dină cînd, tovarășe inspector general ?

Atît mai lipsea.

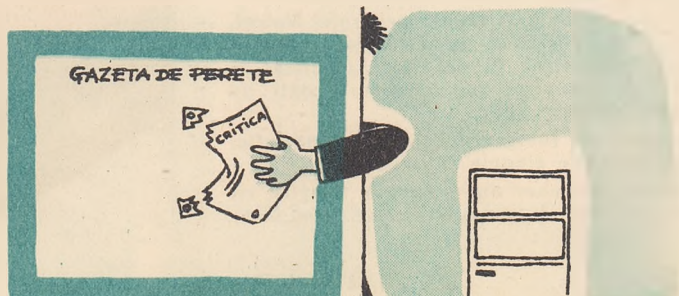
Ieri dimineață, gazeta noastră de perete, care după cum știți nu s-a sfîșit să dea în vileag cele ce se petrec la Inspectoratul General de Control, a fost... jefuită.

Da, da, citiți întocmai : *jefuită*.

Articolul în care arătăm (pentru a cita oară ?) din ce în ce mai supărătoarele manifestări de *neglijență, familiarism* și *chiul* care au loc în cadrul acestui important sector din întreprinderea noastră a fost rupt la citeva minute după ce fusese afișat.

Autorul acestui nesăbuit act nu este altul decît... decît tovarășul inspector general... *Aristide C. Oprîtoi*.

Semnează Colectivul redacțional

Fotografii și MITRALIERE

Zidurile Franței, în special ale Parisului, sînt de la o vreme locul unde se exprimă de obicei, direct, spontan, în formule scurte și sugestive, gîndirea populară. Acolo au apărut prima oară celebrele lozinci: „Fascismul nu va trece!”, „Moarte ocupantului nazist!”, acolo francezii au adresat pentru prima oară oaspeților lor nepoftiți invitația: „Ami go home!”

Atît de obișnuit și de semnificativ a devenit acest soi de agitație și propagandă, încît, în disperare de cauză, oficialitățile franceze s-au gîndit... să-l folosească în Algeria.

Ziarul elvețian „Voix Ouvrière” a publicat de curînd în prima pagină o fotografie grațioasă: un ofițer francez scrie pe un zid lung ultimele litere ale formulei „Algeria vrea să rămînă franceză”. Alături, doi soldați, cu mitraliere, protejează pe zugrav. (După cum se știe, el are mare nevoie de asta!). În fine, în poză mai incapse într-un colț și silueta unui algerian musulman care se uită lung la omul care scrie, probabil ironic, probabil cugetînd cît de scurtă va fi existența inscripției de pe zid. Fotografia, care are ea însăși un vizibil aer propagandistic, vrea să demonstreze, de bună seamă, cît de dulci și umane sînt mijloacele cu care d. Guy Mollet se căznește să „pacifice” Algeria.

Există însă și alte documente care confirmă, fără îndoială, o adevărată pasiune a coloniștilor pentru ce s-ar putea numi „agitație vizuală”.

Unul dintre soldații francezi întorși în patrie a trimis ziarului l'Humanité o scrisoare în care descrie singeroasa bătălie de lângă Tebessa (Algeria), la care a fost martor. Două zile și două nopți a durat bătălia, în cursul căreia coloniștii au folosit unități numeroase și bine echipate, aviație, artilerie etc. După concentrarea trupelor și după amănunțite pregătiri, generalul Noirot și încă un general vin să inspecteze. Dar ei nu sînt singuri. O ceată de fotografi, reporteri ai televiziunii și ai jurnalelor cinematografice îi însoțește. Aceștia, însă, după scurte consultări, nu socotesc necesar să înregistreze pe peliculă decît o serie de poze avantajoase, fotogenice, făloase, ale generalului și citeva poze cu un grup de prizonieri algerieni pe care mitralierele ațintite asupra lor de o parte și de alta a foto-obiectivelor îi obligă să zimbească (ei aveau de altfel, într-un fel, de ce să zimbească și fără constrîngerea mitralierelor!).

Odinioară, prin bilciurile noastre circula niște fotografii ingenioși care aveau în recuzita lor și niște panouri pe care era zugrăvit fie un călăreț țanțoș în uniformă cu fireturi, fie un avion etc. Amatorul de poze falnice și de amintiri spectaculoase - cu care urma să „deagata” satul sau mahalaua - n-avea decît să-și potrivească capul în locul aceluia lipsă al călărețului de carton zugrăvit, sau în scobitura carlingei fără pilot, pentru ca poza să-l nemurească în ipostază „nobilă” și „temerară”.

Cam așa se fotografiază și generalul Noirot, călare pe o glorie falsă, de carton, prost zugrăvită cu bidinea „în serviciu comandat” a bietului ostaș francez sub zimbetul păzit de mitraliere al indigenilor.

Inscripții și fotografii trucate, măsluite, pentru a ascunde singele și teroarea!...

Fotografii șmecher din bilciurile noastre ca și amatorul nativ de poze artificiale erau niște adevărați ingeri!...

GEO DUMITRESCU

În cadrul atacului dezlănțuit recent de presa reacționară împotriva Partidului Comunist Francez, ziarul „Le Figaro” își exprimă într-unul din articole dorința „să apară în Franța un partid comunist capabil să arate Franței o cale franceză spre socialism”.

Cam cum ar trebui să fie acest „partid” această „cale franceză” și acest „socialism”, nu precizează ziarul marilor burghezi, atît de grijuliu, cum se vede, de soarta comunismului. Dar nu e greu de loc pe presupus ce fel de socialism visează „le Figaro”. Ceva așa, în orice caz, fără naționalizări, fără îngrădirea exploatarei și profitului capitalist, fără putere de stat proletară și, dacă se poate, și cu recuperarea tuturor coloniilor pierdute!...

Cam la o asemenea „cale” și la un astfel de „socialism” se gîndește desigur „Le Figaro”. Și pentru asta firește că-i trebuie și un „partid comunist” corespunzător. Pentru așa ceva, firește că „Figaro” și patronii săi nu se pot bizui pe actualul Partid Comunist Francez.

Și pe bună dreptate!...

Doctrina și urmări

După cum ne informează „l'Humanité”, fos-

IN LUMINA FAPTEI

tul președinte al Statelor Unite, Truman, a luat cuvîntul recent pentru a-l felicita pe președintele Eisenhower pentru noua doctrină elaborată în legătură cu Orientul Mijlociu. Singurul reproș pe care Truman îl adresează „doctrinei Eisenhower” este că „nu merge destul de departe”.

Ce va să zică acest „destul de departe” e lesne de ghicit, dacă ne amintim de „doctrina Truman” care a însemnat, la vremea ei, ocuparea Taiwanului și dezlănțuirea războiului sălbatic din Coreea.

Se pare că președintele Eisenhower n-are prea multe motive să fie bucuros de felicitările predecesorului său: rezultatele „doctrinei Truman”, sfîrșitul tragic și rușinos al agresiunii din Coreea, nu sînt de loc de bun augur pentru noua doctrină, care, de altfel, - în ciuda reproșului lui Truman - „merge destul de departe” (tocmai pînă în cîmpurile petrolifere din Orientul Mijlociu) și seamănă, prin tendințele ei

DIPLOMAȚIA PETROLULUI

Desen de Nell Cobar

— E un politician de rasă... îl cunosc după miros!...

R agresive, ca două picături de apă, cu doctrina de tristă memorie care a adus moarte și pirjol acum cițiva ani în Coreea.

De altfel, oricum ar răspunde președintele Eisenhower acestor felicitări urite președintoare, se confirmă în toată împrejurarea un vechi adevăr semnificativ: cine seamănă, se... felicită!...

Două feluri de surzi

Administrația foștilor combatanți americani sunțat de curind că plătește indemnizații un număr de 94.233 de tineri care și-au pierdut auzul în timpul serviciului militar. Toți tinerii și-au făcut armata în personalul care asigură întreținerea la sol a avioanelor de război.

233! Cifra e desigur grăitoare atit în priviște amploarea utilizării aparatelor de război în aviația militară americană, cit și în ce privește protecția asigurată personalului de deservire, tineretului chemat în armă.

Este mai puțin adevărat însă că aviația militară nu e singura instituție care furnizează surzimea americană... surzi. Există „arme speciale” ale forțelor militare de peste ocean care, cu ajutorul unui program „științific” de „spălare cerebrală”, furnizează, pe lângă surzi sau ciungi, și imbecili. După cum diverse foruri de actori de educație ai Americii produc în lume alte surzi de infirmi din punct de vedere fizic, moral sau intelectual, între care, sunt puțin „orbii”, „surzii”, arterații, deținuții etc.

Un lucru e însă mai presus de orice îndoielă: aproape o sută de mii de surzi ai aviației militare americane „aud” mult mai bine glasul războiului și al umanității, care cer dezarmarea, și anumiți alți „surzi” cu auzul foarte fin straturile superioare ale societății americane...

Democrație, dar nu pentru oricine

Jules Muggler este patronul și directorul celor două magazine elvețiene „L' Innovation” și „L' Groupe Intercontinental” al marilor magazine. Dar d. Jules Muggler e un patrician original. Domnia sa nu se mulțumește, ca patronul, să-și încaseze veniturile și atit domnia sa n-are, ca alți patroni, numai să prindă sau magazine etc. Domnia sa are și păreri. Și se simte obligat să le împărtășească și altora. Iată de ce, în sinul marilor magazine „L' Innovation” apare și un ziar care d. Muggler își publică periodic poza și veniturile, pentru uzul salariaților săi. Ideile d-lui Muggler sînt prin excelență democratice, după cum îi place să afirme autorului lor. Ele se exprimă în chipul cel mai clar, mai ales într-unul din ultimele articole ale d-lui Muggler, unde scrie, între altele: „Eu recunosc fierul dreptul democratic de a avea convingerea că pe care o socotește corespunzătoare intereselor și intereselor lui”.

Și atunci, nu? Cum se vede, avem de-a face cu un democrat în toată puterea cuvintului!

Și toate acestea - zice mai departe domnul Muggler - sînt de părere că cel ce continuă să mande fericirea din răsărit pentru țara noastră calcă în picioare adevăratele drepturi democratice”.

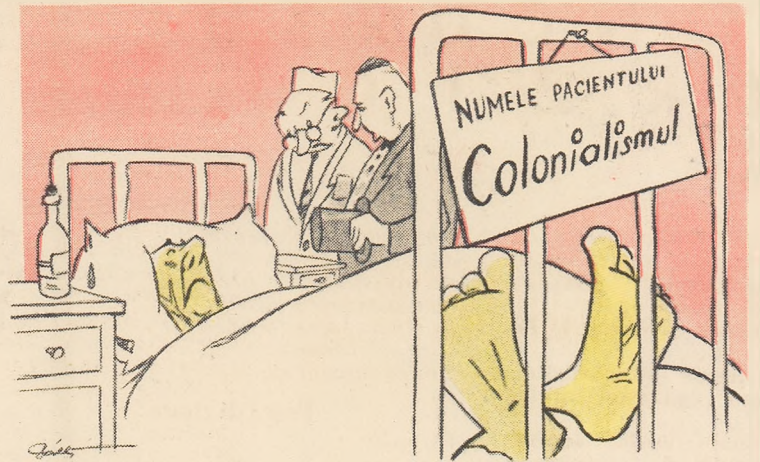
Întrebare de părere” - e un fel de-a spune. Pentru Jules Muggler, consecvent cu principiile sale democratice, adaugă imediat: „Un asemenea om are ce căuta printre noi”. Și nu numai. Ca urmare a acestor idei, d. Muggler a și cerut concedierea salariaților cu vederi de la din întreprinderile domniei sale.

Și pentru cine mai avea nedumeriri, s-a arătat că împede, odată mai mult, ce va să zică crația patronilor, cit e de fragilă și efemera

, cum ar zice dulăul lui Grigore Alexandru: „Doresc democrație, dar nu pentru

ION CĂLIMARĂ

Fosta colonie engleză „Coasta de aur” și-a căpătat independența

— Dar ce are?
— I s-a extirpat o coastă!

Desen de Pall

POLITICĂ, EPIGRAME, JOCURI DE CUVINTE...

Luind cuvintul recent în cadrul unui miting electoral, liderul laburist Harold Wilson, fost ministru al comerțului, și-a exprimat regretul că guvernul format de d. Mac Millan seamănă atit de mult cu cabinetul precedent și că „se bazează pe aceleași legături aristocratice și alte alianțe din vremea studenției”.

Referitor la d. Butler, celălalt candidat probabil la președinția guvernului, d. Wilson a afirmat că „n-a avut niciodată nici o șansă prin simplul fapt că a frecventat o școală modestă” (N. R. și nu unul din celebrele colegii aristocratice). În continuare, d. Wilson a cerut să se organizeze noi alegeri, înainte ca noul guvern să aibă timpul să pricinuiască prea mult rău țării. Cit despre d. Mac Millan, „marele responsabil al catastrofei Suezului” - cum îl numește Harold Wilson - el e considerat un adevărat as al eșecurilor. Ca ministru al construcțiilor de locuințe, el n-a știut să îndeplinească și să lărgească programul fixat. Ca ministru al apărării, el a fost unul din cei șase oameni care au făcut să se irosească 7 miliarde de lire sterline în cinci ani. Ca ministru al afacerilor externe, el e adevăratul „părinte” al pactului de la Bagdad, care a contribuit atit de larg la

agravarea situației din Orientul Mijlociu. În sfirșit, ca ministru de finanțe, în loc să rezolve problemele economice atit de incurcate și apăsătoare, el n-a produs altceva decit „epigrame, farse și jocuri de cuvinte”.

Caracterizarea pe care l-o face liderul laburist domnului Mac Millan nu e, trebuie să recunoaștem, tocmai măgulitoare. Cu toate acestea, în ce ne privește, n-avem desigur temeluri să punem la îndoială afirmațiile d-lui Wilson, el însuși fost ministru, vechi și activ participant la viața politică a Angliei. Se poate presupune în mod cu totul întemeiat, că domnul Wilson îl cunoaște mai bine pe d. Mac Millan decit l-am putea cunoaște noi de aici. Asta mai ales în legătură cu epigramele și jocurile de cuvinte. Căci în privința celorlalte realizări ale domnului Mac Millan s-a mai auzit și pe la noi cite ceva, atit în legătură cu pactul de la Bagdad, cit și cu Suezul sau cu miliardele de lire risipite...

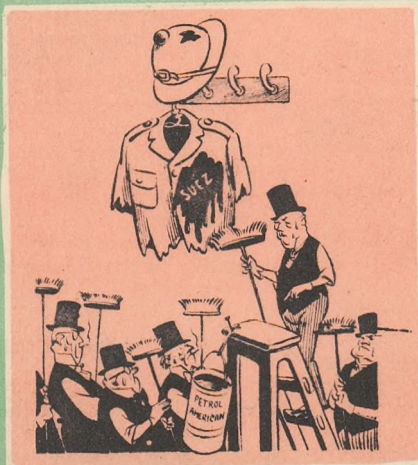
E drept, noi nu știm mai nimic despre epigramele, păcălelele și jocurile de cuvinte ale premierului englez. Cu toate acestea, am putut asculta, nu de multă vreme, o declarație a sa, care confirmă în chip strălucit înzestrările umoristice ale d-lui Mac Millan. Domnia sa afirma atunci că guvernul englez își rezervă dreptul de a cere despăgubiri... Egiptului pentru prejudiciile aduse navigației pe Canalul de Suez!...

Evident, domnul Wilson are dreptate! Cine e în stare de asemenea butade de autentică tradiție umoristică britanică, nu se poate să nu facă și epigrame, farse și jocuri de cuvinte reușite...

G. D.

Principali membri ai cabinetului conservator s-au intrunit la reședința rurală a primului ministru ca să caute soluții pentru refacerea prestigiului guvernului englez.

(Ziarele)

— Gentlemen, intrucit această „soluție” nu curăță pata, vă rog să propuneți și altele...

Sprizjinul acordat de reacțiunea franceză la instalarea lui Speidel în comandamentul de la Fontainebleau a stîrnit oit proteste în întreaga Franță.

(Ziarele)

— Iată, herr general, că francezii care vă cunosc mai bine, nu voci-ferează!

Desene de V. Timoc

CONCURSUL „URZICI”

Vă prezentăm astăzi în cadrul concursului gazetelor de perete al „Urzicii”, poezii și caricaturi trimise de:

- Atelierele C. F. R. „16 Februarie” din Cluj,

- Ministerul Învățământului și Culturii (gazeta satirică „Nota 1”),

- Spitalul „Vasile Roaită” (colțul satiric din cadrul gazetei)

și
- Intreprinderea „Boleslaw Bierut” (colțul satiric din cadrul gazetei „Lupta noastră”).

„URZICA”

Gazeta de perete
a Atelierelelor C. F. R. „16 Februarie” Cluj

Strungul abandonat

Sînt un strung ce rugnesc
Și plîngînd mărturisesc
Că o lună s-a ncheiat
De cînd stau... împachetat
Sufăr mult... mi-e și rusine
Căci mereu pe lingă mine
Trec și rid pe seama mea
(Și mă iau în zeflemea)
Maîstri, ingineri... dulum
(Supărați că stau în drum)
Ce să fac? nu s vinovat
Că în drum m-au... lepădat.
Și oă jur... că nu am chef
Ca... mecanicului șef
Să-i fac niscai... compliment.
(Că nu-mi face postament)
Omul ar fi făcut... dar cum?
Să m-așeze aici în drum?
Sau pe acoperiș cumva
Păt... doar nu sînt... cucuea !!
Și-am trecut prin clipe grele,
Mai întii la ateliere,
Pînă m-au împachetat,

Și-n vagon m-au așezat.
Am și-acte de născare,
Că s un strung ca orișicare
Doar o singură hîrtie
Nu o am... și-asta-i belea
(actul de căsătorie)
Fiindcă nimeni nu mă... ia !!

Pop Gh. Ioan

„NOTA 1”

Gazeta satirică a Ministerului
Învățământului și Culturii

Balada unui birou

Nu sînt o ființă umană
Cu minte, cu cap și idei
Ci sînt o cutie, o ladă
Cu uși, cu sertare și chei.

Nu dau nici un fel de sugestii
Vreodată stăpînului meu,
Căci știu că doar dînsul gîndește
De ce-aș mai gîndi oare eu?

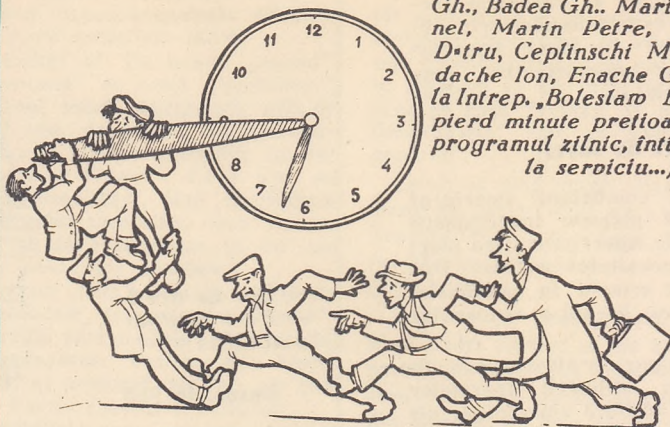
Nu pot să-mi înlătur destinul
Nici drumul vieții să-l schimb
De altfel n-am timp pentru asta
Căci zilnic aproape mă plimb.

Stăteam nu de mult contortabil
La camera zece, parter,
Dar patru femei s-apucară
Să urce cu mine spre cer.

Lovit de pereți și de trepte
Priveam cu regret înapoi
Schimbam cum se vede etajul!
Și-am stat doar o lună la „doi”,

Căci iată că joi dimineață
Același sobor de femei
Zgîriindu-mă bine la față
Ajunse cu mine la „trei”.

Desen de Nicu Petre

...Dar din păcate ceasul îi întrece !

Mai sînt unii care ar
dori să țină timpul în loc !

(Toa. Nedelcu Gh., Zmeu Gh., Badea Gh., Marin Cornel, Marin Petre, Hagiu D-tru, Ceplînschi M., Iordache Ion, Enache Gh., de la Intrep. „Boleslaw Bierut” pierd minute prețioase din programul zilnic, întîrziînd la serviciu...)

Eram hîrbuit cît se poate
Iar tott m-au respins cu tapaj
Și iarăși au pus să mă poarte
Din nou către primul etaj.

Aci m-am fixat la „metodic”
În fine acum m-odihneam
Stînd însă cam prost cu lumina
O mină m-a mpins lingă geam.

Trecu doar o lună de zile
Stăpînul mi-a fost avansat
I-au dat o odaie aparte
Și iată-mă iarăși mutat.

De-atunci am schimbat la birouri
Că numărul lor l-am pierdut
Din mobila bună și nouă
Azi sînt doar un simplu rebut.

Acum cînd mi-e moartea aproape
Desigur că nu mă mai orei
Căci doar sînt o ladă stricată
Lipsită de uși și de chei.

Și cum mă cuprinde revolta
Acum cînd iarăși sînt gol
Și aceleași femei cînd mă poartă
Pe ultimul drum... spre subsol.

Gh. Filipescu

Desen de C. Maria
(Din colțul satiric al Gazetei de perete a spit
„Vasile Roaită”)

— Nu pot, trebuie să-mi ajungă pentru spitalul Vasile Roaită, Azi e ședință de referate !

URZICI de primăvară

Cît p-ac! să treacă vremea urzicilor de primăvară, fără să apuce și clientela „Urzicii” să le simtă gustul, deoarece tot întîrziiau să răsără, din cauza acestei primăveri care ba venea, ba nu venea. Dar terminînd primăvara cu capriciile și venind pînă la urmă d-adevărât, au putut răsări și urzicile, așa că putem pune și noi în consumație o primă recoltă de sezon.

Urzicile-trufanda se gîtesc cu usturoi și se consumă cu mă-măliguță.

Mămăliguța e cu aluzie la unii tovarășii care se dovedesc în munca lor niște... mămăligi, iar usturoiul este... ca să-i usture.

Pul fript

La o masă bună, compusă din urzici cu usturoi, nu poate lipsi un pul fript, parfumat și el cu mujdei. Acest secret culinaro-gastro-nomic îl știa și tovarășul Hurduc Gheorghe, agent viniviticol al întreprinderii „Vin-alcool” în raionul Snagov.

Drept care, pentru fagăduirea vreunor favoritișme vreunor posesori particulari de cazane de fabricat rachiu (ca Nicolae Nicolae, Marin Tapte, Andrei Constantin, etc.) primea de la ei, e adevărat, și ceva banî, vin, porumb, găini, ouă, - dar cel mai mult îi plăcea să fie invitat de ei la cîte o masă cu pul fript. După ce se sătura bine la masă, lua cîtiva pul (fript) gata și pentru acasă.

10 „URZICA”

Dar într-o zi, pe cînd mergea spre gară, a pierdut pulul pe drum. Și l-a găsit... forul tutelar. Urmarea: abuzivul consumator de pul a fost... jumulit. În termenii juridicii: i s-a desfăcut contractul de muncă.

Consumînd mulți pul fript, pînă la urmă s-a fript.

I. C. C. F. la Galați

La Galați nu prea cresc urzici, fiindcă în acest oraș plouă rar. În acest oraș plouă des numai la „Fabrica de piese de schimb C. F. R.”. Și nu în toată fabrica. Numai la secția mecanică. Fiindcă numai la această secție a fost lucrat acoperișul de către I. C. C. F. București (Intreprinderea de Construcții a Căilor Ferate).

A fost lucrat (...în 1953) atît de bine, atît de economic, cu tablă veche și făcîndu-se economie... totală de carton asfaltat, încît plouă prin acest acoperiș chiar cînd afară nu mai plouă și nu mai ninge de mult. Plouă ce se acumulează în acoperiș din zăpezile și ploșle ultimelor luni.

Construcții de la I. C. C. F., după cum se vede, au lipsuri în muncă, iar secția mecanică, lipsuri în acoperiș. Cum s-ar spune, tovarășii de la I. C. C. F. au făcut-o de data asta I. C. C. Fiartă !

Borhot la Dor Mărunt

Dar dacă plouă slăbuț la Galați, plouă solid în comuna Dor Mărunt (din raionul Lehliu, regiunea București). Plouă cu... reclamații.

Reclamațiile sînt ale multor cetățeni colectivști care solicitaseră pentru hrană vitelor lor niște borhot de sfeclă de la fabrica de zahăr „Popa Șapcă” din comună, dar trei tovarășii funcționari (inginerul G. Suceveanu, recepționarul G. Munteanu și casierul Puu Mihail) care distribuiau acest borhot, pe de o parte au refuzat să-l dea colectivștilor, sub motiv că aparține unor cultivatori individuali, iar, pe de altă parte, nu au anunțat la timp pe cetățenii in-

Ultimul act

Decorul :

O odaie răvășită
Volume multe stivuite n'oraf ;
O canapea ascunsă c'un cearceaf ;
Covoare strinse n' formă de clătă ;

De zid un mic patrat ferit de praf
(O urmă de tablou), Pe sus, cotită,
O sirmă pentru radio tmită
Traseul dungii de seismograf.

Persoanele :

Doar două : El și Ea.
El are gesturi cam analizate,
Ea, tristă, stă pe-un colț de canapea.

Simți cum se apropie deznodământul
Și... sssst ! Nu auziți un șong cum bate ?
Să-i dăm în consecință „LUI” cuvântul...

...
- Iei tu covorul mare și pasul chinezesc...
Cum ? Imi lași mie scrinul ? Nu, nu... nu, mulțumesc !
Mi-a dispăcut de altfel de când l-ai cumpărat...
Ce spui ? Că afli asta doar azi?

Adeverat,

O bună perioadă în orice căsnicie
(Când nouitatea pune contur de armonie
Oricărui fapt ce-n urmă devine amintire)
Cu grijă reciprocă respecti așa-n nestire
Mantii de care încă nu știi că sînt mantii...
În perioada asta, normal, puteai să vii
Și să-mi așezi în casă un scrin stil „Rococo”
Alături de o masă „Comlemn” spunîndu-mi c'o
Să se extazieze Mătușa Agripina...

Nu... eu păstrez biroul, tu poți să iei vitrina...
Da da, de scrin probabil că nu ti-am spus nimic
Atunci în prima clipă...

De multe ori îmi zic
Că certurile noastre, conflictele mărunte
Au fost doar începutul scandalurilor crunte
Ce au urmat...

Pe oremuri, cînd mama îmi spunea

Că într-o despărțire sînt trei actori : el, ea
Și tertul (care poate-i de genul feminin)
Zimbeam cu-ngăduință dar o credeam... puțin.
Cu noi e însă altfel : nu ne-am amoresat

Nici eu de-o altă fată, nici tu de-un alt băiat.
La noi, în cazul nostru, principiul expus
Nu e valabil... tertul, nu-i tert (e tert exclus).

Tu poți să iei vitrina. E foarte complicat
Să întreții vitrine atunci cînd ești bărbat,
Să ștergi într-una praful de pe statuete...
Același praf ce-mbracă cu umbre de regrete
Momentele trecute trăite împreună...
Ții minte balerina de porțelan ? Fii bună
Și lasă-mi-o...

Ce ceartă a fost atunci cînd tu
L-ai spart o mină parcă... și-ai aduci aminte, nu ?
Ce scene ! ce momente, ce certuri inutile...
Acum... acum însă e mult mai grabă...
sînt zile

Cînd prinzi ca un paianjen în plasă amintiri
Și-alungi din minte spectrul oricărui despărțiri...
la stai, dar ce e asta ? Ce-i asta ?... iarăși scene ?
Să evităm mai bine țeseri lacrimogene.
Preved : de-acum încolo cînd ne-ntîlnim, probabil
Vom fi dezagreabil pe-un ton cît mai amabil...
Cîtînd la întîmplare evenimente, nume
Total necunoscute de celălalt, și glume
Ce demonstrează faptul că te amuzi în lipsă...

...
Ei hai, hai, încetează, cum asta, nu e chip să
Te mai oprești cu plînsul ?...

de azi încolo toate
Scandalurile noastre sînt soluționate...
Ei haide, nu mai plînge... hai, ia tu balerina...
Sau poate prei mai bine să... să tau eu vitrina ?
Păstrează tu biroul... hai, șterge-ți ochii, nasul
Ștai că am eu bafistă curată...

Cît e ceasul ?
Ce ? opt... e opt și încă nu te-ai schimbat, hai du-te
În dormitor și pune-ți o rochie, mai lute.

De ce te uiți mirată... ce-i pentru prima oară
Că te invită soțul la masă într-o seară ?
Găsești că ești prea plînsă ? o să vorbim noi, lasă
Că principalul este să mai găsim o masă !
A ? Mobilele ? Lasă ! Acum nu are rost,
Ne-ntoarcem noi, tubito...

Le punem cum au fost.

C. OTTESCU

dividuali să-și ridice borhotul, încît, pînă la urmă, acest borhot, în cantitate de circa 3 000 de kilograme, depozitat pe rampa gării Sighireanu, s-a stricat.

Funcționarii respectivi „depozitați” în birou, nu s-au stricat. Se pare însă că totuși nu le miroase a bine !

Nepoata președintelui

Doar urzicile și sfecla cresc numai dacă plouă. Tovarășa tehniciană agronomă Căpriță Victoria crește... în funcții și cînd e secetă. Iar la dînsa e secetă permanentă. În nici o funcție nu dă roade.

Nepoata tovarășului președinte al Sfatului popular rațional Giurgiu, era șefă a punctului agricol din comuna Ghîzdaru, dar comișînd în muncă numeroase greșeli, a trebuit să fie înlocuită și... mutată disciplinar.

Și a fost. Dar, în calitate de nepoată a tovarășului președinte, a fost... avansată disciplinar șefă a secției agricole la Statul popular al orașului Giurgiu. Fiîndcă acolo e președinte tovarășul Tudor Stanciu, care e prieten cu unchiu', președintele sfatului popular rațional.

În noua sa șefie, tovarășa Căpriță, e drept, nu cunoaște măcar planul de reparații al uneltelor agricole, nu cunoaște și nici n-o preocupă organizarea centrelor respective de reparații, iar secției agricole raționale îi raportează date și cifre ireale, - dar, în schimb e foarte ocupată toată ziua „pe teren” (cu plimbări prin centrul Giurgului, pe ale cărui trotuare nu prea sînt culturi agricole) și cu dese plimbări la București, unde rulează, tu, niște filme noi, o frumuseț !

T r i a j

Pe lângă cultivarea urzicilor, a sfeclei și a nepoatelor agro-nome, e obiceiul în unele locuri să se semene și alte... metale.

La Depoul Timiș-Triaj sînt semănate, peste tot, felurite mașini

și unelte, care stau nereparate, și deci nefolosite, cu săptămînilor și cu lunile.

În secția strungărie, tovarășul Aghiniță Gheorghe, inginerul-șef al depoului, și tovarășul mecanic-șef Drăghici Atanasie (în aruncate niște vincluri hidraulice defecte, pe care nu le repară de luni de zile.

Un grup electrogen stă, de peste o lună, nereparat, din care cauză muncitorii sudori nu pot da lucrări de calitate.

În centrala termică stă, cu motorul ars, un electrocar, din care cauză muncitorii sînt nevoiți să care pieșe grele cu brațele.

La depoul Timiș-Triaj e necesar un... triaj : de o parte mașinile defectate și de o parte responsabilii cu defecte.

Mobilă de bucătărie

O masă bună - alcătuită din urzici cu usturoi, puț fripti și salată de sfeclă cu borhot, - poate fi bine pregătită numai într-o bucătărie cu mobilă specială.

Asemenea mobilă de bucătărie se fabrică la următoarele întreprinderi din Orașul Stalin : cooperativa „Lemn și mobilă”, „Bela Brațner” II și „IREPIL”.

Din mobilă livrată de primele două întreprinderi, OCL Produse Industriale a refuzat recent 55 de garnituri lucrate defectuos. Lemnul mobililor de bucătărie, fabricate de IREPIL crapă repede, furtul le pleznește, iar panelul lor are ondulații permanente.

După părerea noastră, aceste mobile sînt corespunzătoare.

O mobilă care nu stă... de lemn, ci crapă, pleznește, se ondulează etc. - înseamnă că nu e... imobilă, ci e foarte... mobilă, deci corespunde perfect denumirii sale.

C. COSTACHE

(După corespondențe de la : Gh. Mosor, din subredacția noastră pentru regiunea Stalin : I. Cojocaru, Snagoo ; C. Stamate, Galați ; Constantin D. Nicolae, comuna Dor Mărunt, raionul Lehlu).

Trusă

Există unii oameni, cărora, cu o oarecare aproximație, le poți ghici profesiunea numai după felul cum se poartă îmbrăcați. Spre exemplu, cînd ai să vezi un bărbat cu o bască pusă șuf pe cap și cu un fular neglijent la gît, poți afirma fără riscuri prea mari că respectivul e pictor, sculptor sau literat. Sau dacă ai să vezi un tînăr înalt, lat în umeri, care merge cu capul gol în totu l iernii și are în picioare o pereche de pantofi de baschet, ai să ghicești repede că e un sportiv care preferă să uzeze echipamentul clubului decît „echipamentul” personal. Pentru a nu greși, în aceste situații se cere doar un spirit de observație nițelul mai dezvoltat. (Desigur nu ca acela pe care îl are un amic al meu, care cum vede un om în uniformă îl ghicește imediat că e militar). Din păcate însă sînt unii oameni care riscă prea mult, și te iau drept ceea ce nu ești. Dar mai rău este atunci cînd și ție îți convine să fii luat drept ceea ce nu ești. Mă refer la cazul în care tu sînd student în anul II la Politehnică nu faci decît să zîmbești superior atunci cînd frizerul te poartă cu glas tare: „Poftiți, tovarășe inginer!”

Uneori, confuziile acestea n-au urmări. Altele însă...

M-am mutat de curînd într-un bloc. Așa cum se întîmplă de obicei la început îți saluți vecinii, foarte reținut, atunci cînd îi întîlnești în lift, dimineața, la prînz sau seara. Există prîntre vecini și unii dotați cu spiritul de observație de care aminteam mai sus. Așa se face, că după vreo săptămînă un colțat de la parter m-a întîmpinat cu „Noroc, doctore!”

Am deschis gura, dornic să înlătur imediat confuzia, dar consoarta care se afla lângă mine m-a oprit:

- Lasă-l, dragă, ce te doare dacă te crede medic?

- Dar nu vîd de ce aș lăsa omul să creadă...

- Și ce pierzi? mă intrerupse soția. Ca medic o să te și respecte mai mult! Și pe urmă... eu toată viața am visat să iau un medic!

Ultimul argument mi-a închis gura. Apoi mi-am dat seama de unde provenea confuzia. Îmi cumpărasem pentru diverse obiecte de care aveam nevoie la birou, o servietă mică, asemănătoare cu o trusă de medic. Și trusa asta mă făcuse doctor. Alții ca să ajungă doctori învață ani de zile. Eu ajunsesem medic și respectat ca un om toabă de carte și tîmăduitor, dar

torită ideii geniale de a-mi cumpăra o trusă.

După o lună de zile, majoritatea locatarilor mă salutau cu „doctore” și faptul acesta, de parte de a mă mai deranja, îmi producea o mare bucurie.

Pînă cînd, într-o noapte, a sunat telefonul. Intotdeauna am fost de părere că telefonul e o invenție cu două tășuri. E folositor cînd vrei să vorbești cu cineva de departe, și e o catastrofă cînd, deși nu vrei să vorbești cu cineva de departe ești obligat să o faci pentru că vrea el. Așadar, a sunat telefonul. Buimac, am ridicat receptorul.

- Alo!

- Doctore, a răsunat în difuzor vocea disperată a vecinului de la parter, vino urgent că mama are o criză de ficat!...

- Săraca! am rostit eu. Cheamați un doctor!

- Păi, te-am chemat, frate! auzii în receptor. Hai, vino!

- Ce să-i fac eu, omule că doar... dar restul frazei mi s-a oprit în gît.

M-am amintit brusc că sînt medic și am început să tremur ca apucat de friguri.

- Tovarășe, încercăi eu moale, n-ai putea să lași pe dimineața?

- Cum, frate, se repezi vecinul, să-i spun mamei să lase criza pe mine? Se poate? Un doctor are datoria să vină la orice oră! Fii om, ce naiba! Dacă nu vii te reclam...

- Ei ... bine, vin! am îngînat eu și am pus receptorul în furcă. Dacă în clipa aceea m-ar fi apucat și pe mine o criză de inimă, aș fi fost cel mai fericit cardiac din lume. Soția a deschis ochii:

- Ce e?

- Mă cheamă!

- Unde te cheamă?

- La un pacient!

- Ești nebun? La ce pacient?

- La un pacient, am izbucnit eu, că m-a făcut doctor! Ca să mă respecte! Poftim! Mă respectă și mă cheamă!

Galben-verzui, avînd la față culoarea unei lămi pe care trebute s-o mai ții la căldură ca să se coacă, am intrat în apartamentul vecinului. Acesta m-a primit cu plecături și cu scuze pentru tonul oarecum ridicat pe care l-a întrebunțat, apoi m-a condus la patul unei bătrîne, mama lui, care gemea ușor.

- Parcă l-a mai trecut, spuse vecinul. Pesemne sugestia... A știu că veniți!...

M-am așezat pe un scaun, lângă pat. Eram mut, aveam o privire fixă și broboane de sudoare mi se prelingeau pe frunte. Bătrîna mi-a zîmbit și mi-a întins mina. Eu m-am ridicat și l-am strîns-o.

- Îmi pare bine!

Și m-am prezentat.

- Și mie îmi pare bine, făcu bătrîna, dar eu credeam că-mi luați pulsul.

Am bîguit ceva, am prins incheietura minii cu două degete, și așa cum văzusem că fac medicii, am început să mă uit la ceasul de la mină. După un minut, femeia m-a întrebat:

- Cît?

- Două trezeci și cinci! rostit eu cu ochii pe ceas.

- Ce facee? să-l vecinul îngrozit!...

Mi-am revenit repede.

- A... adică nu... vorbeam de oră... Pulsul e normal.

Bătrîna nu mai gemea. Parcă se calmase. Eu însă simțeam că peste puțin voi leșina. Nu știam ce să mai fac. În sfîrșit, o idee:

- Aveți un termometru?

Gazda mi-a adus un termometru.

- Nu-l nevoie, făcu bătrîna, mi-am luat temperatura mai înainte! Am 37!

Mi-a înapoiat termometrul și mi l-am pus mie. Aveam 39.

- Ce indicați, doctore? mă întrebă vecinul.

- Un antinevralgic aveți în casă? rostii eu.

A adus un antinevralgic și un pahar cu apă pe care le-a întins bătrînei.

- Nu, nu, făcu eu, nu pentru dumneaei.

Și am înghițit pilula și apa pe nerăsuflăte.

Ei mă priveau uluiți. În sfîrșit m-am ridicat.

- Vă mai doare?

-Nu, spuse bolnava, m-a mai lăsat.

- Totuși, rostii eu, adresîndu-mă vecinului, vă sfătulesc ca mine dimineața să chemați un medic!... Știți!... asta nu-i specialitatea mea.

- Cum, nu sînteți internist?

-Nu, nu!... Și o luați spre ușă.

- Dar ce sînteți, întrebă gazda, oculist?

- Nu, frate, nu...

- Atunci, nas, gît și urechi?

- Nu, frate, am izbucnit, nu sînt nas, gît și urechi! Sînt contabil!

Ce-i drept, de atunci nu mă mai salută cu „noroc, doctore”. Nu mă mai salută de loc. În ce privește trusa, am făcut-o cadou. Eu mă duc la slujbă cu o sacoșă.

- Întrebă de la centru dacă stăm bine cu lucrările. Ce să le spun?
- Spune-le că... stăm!

- Crezi că peștele o să meargă cu vinul ăsta?
- Ca în apă!

O inovație în materie de... inovații!

de A. SON

Se oprise în fața ușii pe care scria: Inginer-șef B. Faur. Ii ticăia inima de emoție. Florea Marin era un electrician foarte bun, foarte studios - citea mereu de ai fi crezut că are a doua zi examen - era însă, și foarte timid. Pe neașteptate ușa se deschise și inginerul-șef dădu să iasă.

- Ce-i cu tine, Floreo!? se miră Faur văzându-l pe electrician.

- Tovarășe inginer-șef, î se adresa Florea scoțind mașinal șapca și roșind ușor, am o inovație, dacă ați vrea s-o vedeți...

- Inovație! Ei, bravo, Floreo, s-o vedem...

Tinărul electrician îi arată o schiță făcută pe o foaie dintr-un caiet de aritmetică și îi explică cum concepe el înlocuirea dispozitivului de schimbare de sens cu cel din schiță, fapt ce va aduce o economie de aproximativ 40.000 de lei anual. Cu vocea puțin sugrumată și roșind din nou, Florea întreabă:

- Credeți că e cazul s-o prezint cabinetului tehnic ca inovație?

Inginerul-șef mai examinează o clipă schița apoi îl privi în ochi pe electrician:

- Floreo, mie îmi place să ajut tineretul, să-l încurajez, nu pentru că asta e linia trasată, nu! Eu îl ajut pentru că așa simt eu! Eu nu sint egoist! Te voi ajuta și pe tine. O studiez, o perfecționez și o vom experimenta; dacă o fi nevole te chemăm noi!

Florea văzu la secția electrică, a treia zi, o adresă a inginerului șef prin care se trasa ca sarcină construirea unui dispozitiv de schimbare de sens, după o schiță în tuș. Florea se bucură în sinea lui: „Se experimentează! Inovația mea!”

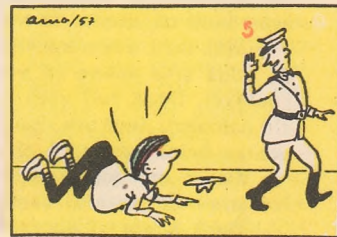
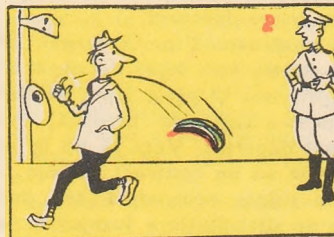
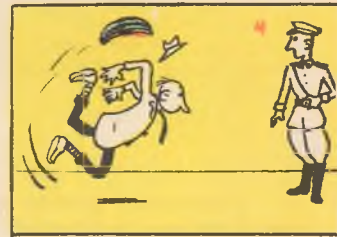
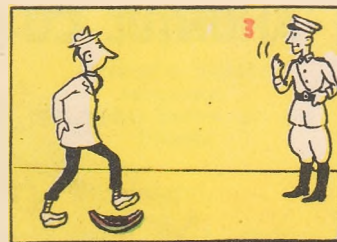
După vreo citeva săptămâni, tinărul electrician veni cu o inovație prin care se recupera, după calculele lui, o baracă mare de tablă prin lăsarea motorului pe fundația existentă. Inginerul privi atent schița, și spuse cu un zîmbet amar, compătimitor:

- Măi Floreo, tu te pricepi în munca ta, nu zic nu, dar uite, îți lipsesc cunoștințele teoretice, studiile. Eu însă am să te ajut să treci peste greutățile astea. Da, o să te ajut! Eu nu sint egoist! O s-o perfecționez și dacă e cazul o experimentăm...

Și, probabil, cazul a fost. După citeva zile, adresa inginerului-șef cerea „... lăsarea motorului pe fundația existentă...” etc. etc. Florea citi adresa, apoi privi schița. „Care o fi „perfecționarea” - se întreabă el nedumerit, nevăzînd nici o deosebire între schița inginerului-șef și aceea prezentată de el. Poate că perfecționarea constă în aceea că schița lui e în tuș, pe hîrtie de calc, pe cînd a mea e în creion, pe hîrtie de caiet de școală! Ei, bine, domnule inginer, o să ne „perfecționăm” și... noi!”

Desen de E. Arno

FĂRĂ
CUVINTE

Nu mult după aceea, Florea prezintă inginerului-șef altă inovație: un aparat de buzunar pentru verificarea circuitelor, menit să înlocuiască cu succes greoiul inductor. După ce privi atent desenul prezentat de electrician, inginerul Faur făcu o mină din care reieșea profundul lui regret.

- Este adevărat că inductorul e scump, greoi și nu poate fi la îndemina oricui oricînd; este, însă, de mare precizie, Floreo, și asta contează mai mult ca orice!

Cu toate acestea, după plecarea electricianului, inginerul Faur desenă schița aparatului și cu un referat în care se sublinia că „acest aparat deși nu este de mare precizie are calitatea de a putea fi la îndemina oricui, oricînd...” se prezintă la cabinetul tehnic.

Șeful cabinetului citi referatul, privi schița și, zîmbind complice, îl privi în ochi pe inginer:

- Tovarășe inginer, de data aceasta ați întîrziat o leacă! Inovația a fost prezentată de acum o săptămîină de băiatul ăla tinăr, de Marin Florea, și a fost experimentată tot de el. Băiat bun și glumeț Florea aista! „Tovarășe șef, mi-a spus, de acum încolo aduc inovația întîi la matală și pe urmă o comunic și altora. Eu nu sint egoist!” - zicea el - e prima inovație în materie de... inovații!” Bun băiat Florea aista și glumeț...

ADEVĂRUL

- Chiar ieri se lauda că el nu înțelege să stea DREPTÎ în fața șefului!
- Nici nu stă!

- Spuneai că te duci să vezi pe un om care îți face cinste...
- Mi-a făcut!...

Desene de Fred Ghenădescu

CHRISTIAN FÜRCHTEGOTT
GELLERT

CÎNTECUL CUCULUI

Cucul îl iscodea pe cîntezi:

„Vii din oras? Vorbeste frăttoare!
Ce-ai auzit pe-acolo despre noi?
Ce spun, de pildă, de privighetoare?
Stii că mă roade o-ndoială veche:
Or fi așînd cei din oraș ureche?”
„Cetatea-ntreagă-i mută de-ncîntare
Cînd prin grădină trîlul ei răsună!”
„Dar ciocîrlia?”

„Și-a ei cîntare
Pe mulți îi cucerește!”

„Asta-i bună!
Dar despre mierlă ce se mai șoptește?”
„Ea nu-i pe gustul tuturor, firește!”
„Mă terți! O întrebare doar aș mai avea:
Cum este prețuită vocea mea?”
„Vezi, despre asta ce-aș putea să-ți zic?
N-am auzit vorbindu-se nimic...”
„Așa?” răspunde cucul. „Ce zeozeci!
Voi ști să le plătesc în vecl de vecl!
Atîta cît puterile m-or ține,
O să vorbesc eu însumi despre mine!”

În romînește de DAN SOLOMON

ANUNȚUL CU BUCLUC

ANGAJEZ
candidat în științe economice
pentru ajutor la centrul de
colectare a laptelui
Vasile N. Ferticitu

- Dumneata ai venit pentru angajare? Foarte bine. Mai întâi arată diploma. Scrisse candidat? Bun. Să știi că au mai încercat înaintea dumitale un absolvent, un licențiat, un aspirant și au plecat. Nu erau buni de nimic. Să văd cum o să o descurci.

Mai întâi avem opt tipuri de contracte. Vine Gheorghe Gheorghe de pildă și-ți spune că vrea să contracteze lapte de vacă. Îi faci un contract. Dacă mai vrea să contracteze și niște lapte de oaie îi faci alt contract. Încă un contract pentru lapte de bivoliță, încă unul pentru brânză de vacă și așa mai departe.. Vezi să nu le amesteci.

De ce opt contracte diferite și nu un contract cu opt rubrici? Nu știi! Ce, eu sunt candidat în științe economice sau dumneata?

După aceea ai borderourile de distribuție a furajelor. Cu astea ai să te descurci ușor. Nu au nici măcar treizeci de rubrici fiecare. Urmează jurnalul de recepție. Ei, aici e aici. Înainte era mai greu. Aveam registrul de recepție și completam câte unul pe lună pentru fiecare tip de contract. Venea Gheorghe Gheorghe de pildă și-ți aducea 6 litri de lapte pe ziua de întâi. Treceai 6 litri în catastif. A doua zi îți mai aducea 6. Îi treceai și pe ăștia. După zece zile făceai repede o socoteală, ca să știi cit ți-a adus și cit mai are să-ți aducă și mergeai mai departe cu registrul până la sfârșitul lunii când trăgeai linie și făceai totalul. Ei, dar asta a fost. Acum lucrurile s-au simplificat. În loc de un registrul pe lună avem cite trei jurnale pe decadă și cite un totalizator lunar. Înmulțit cu opt tipuri de contracte fac douăzeci și patru de jurnale și opt totalizatoare. E mult? Nu e mult, că n-am terminat! Buletinele de analiză nu le completezi dumneata, că nu te pricepi. Recalculările de la lapte efectiv la lapte convențional de asemenea. Pe astea le fac eu. Borderourile de plată însă le întocmești dumneata. Astea sînt numai opt pe lună, de fiecare soi de contract cite unul. Scrii pe ele așa:

Mai întâi numărul curent, apoi numărul contractului, numele producătorului, numărul casei, cit lapte a adus în decada I, cit a adus în decada a II-a, cit în decada a III-a, și totalul. Scrii apoi prețul pe litru, valoarea totală a laptelui, scazi avansurile, și scrii cit mai are omul de primit. Cum? De ce mai scrii și laptele pe decada dacă nu te interesează decît totalul? Nu știi. Ți-am mai spus, nu eu sînt candidat în științe economice, ci dumneata.

Deocamdată asta e tot, dar dacă se mai simplifică ceva, vorba aia: văzînd și făcînd... Hei tovarășe, stai, unde fugi? Nu te speria că nu avem decît cîteva sute de oameni care aduc lapte la centru...

S-a dus și ăsta!

Ca să vezi cu cine ai de-a face...

p. conf. GABRIEL MICU

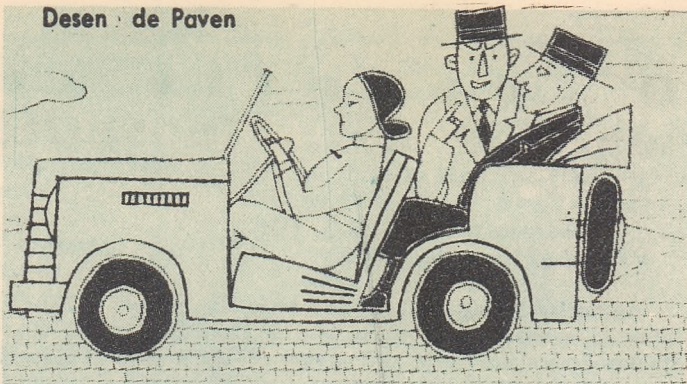
„DELICTUL”

Desen de Al. Clenciu

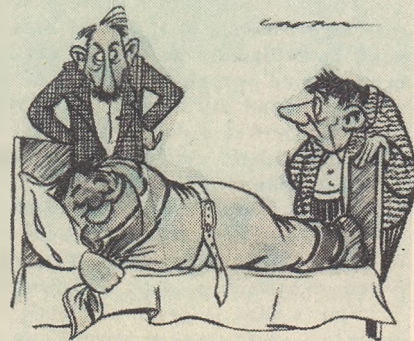
- Te-am prins! Plătești amendă!
- ?! ?
- Da. Ai călcat pe... iarba!...

Desen de Paven

AUTORITARUL: - Ce, domnule, eu nu mă las condus de femei!!!

Gurgu Ștefan și Marton Iacob de la seroiicul social al uzinei „Steagul Roșu” din Orașul Stalin, furau păturile muncitorilor din cabanele de dormit

- Uite, ăsta și-a legat pătura de el!
- De... o mai fi dormit pe la noi!

Desen de C. Cazacu

VIOREL BURLACU

Educațione

Odorul meu cel cîrn și drag
de-o vreme nu voiește să se tundă
îl prinde plîsul la frizer din prag
și cînd aude fugă să se ascundă.
De-aceea azi chemat pe un amic
ce frizerise pe la cătănie
să-i tundă chîca mare celui mic
și liniștea în casă să-mi îndeie.
- Hai, vin' la nenea! Gîgea să te facă!
Doar două clipe și Bujor e gata
se duce-apot bătat frumos la joacă...
Dar puștiul:
- Nu! Îl tunzi întâi pe tata!
Am tresărit, am înghițit în sec
dar cum mă săturasem de scandal
m-așez pe scaun, capul mi-l aplec
convins să fiu exemplu personal.
Ferindu-mă de-ogîndă la sfîrșit
(îmi cunoșteam „frizerul” din armată)
pe fecioraș în locu-mi l-am poftit.
- Păi nu acum... e rîndul mamei, tată!
Neastă-mea ca ceara-ngălbenise
(avea cel mai frumos păr din cartier
și cel mai lung, cum afli doar în vise
și-acuma iată-o, blata, la frizer).
Cădea pe jos, rotunde, aurite,
tezaurul de bucle, monoton,
iar puștiul cînd simți că-i pe sfîrșite
dori:
- Și-acuma, nene, fă-i breton!
Apoi s-a tuns vecinul, și bunicul
și cînd ziceam că aruncat e zarul
fiindcă venea la rînd, în fine, micul,
sosi, după chirie, proprietarul.
Iar picu-ndată tăbări, hapșinul,
ca să se tundă căci de nu... nici el.
Și a rămas netuns fiindcă bătrînul
oricît a vrut, degeaba. Era chel.

Am observat atunci înția dată
că numai educația-i dinovată.
Și de aceea rog azi cititorul
să mă ajute să-mi educ odorul,
prin poștă trimițînd o doctorie
... să-mi vindec proprietarul de chelle!

URZICO

Trebuie să felicităm o... nașă: pe tovarăsa Ecaterina Haralambie, președinta cooperativei din comuna Apele VII, raionul Caracal.

Venind acolo în inspecție revizorul-contabil Pirșolu Victor de la Uniunea regională a cooperativei de consum Craiova, - ce vrei și ce nu vrei a consumat numitul (mîncăruri și băuturi, pe gratis) în camera de oaspeți (în care a pretins să i se aducă și aparat de radio și... cămașă de noapte), bașca ce-a consumat la cooperative și la seratele la care a participat cît timp a... revizuit comuna.

Și tot nu-l săturase atîta consumație. Incît, pînă la urmă, a vrut și... mireasă. Mă rog, cu logodnă în regulă! (În focul amorului, uitase omul că avea acasă nevastă și copii).

Zis și făcut: logodnica i-a găsit-o repede prietenul său de beții, Iliescu Nicolae, secretarul statului popular comunal, - dar zor-nevole să-i fie... nașă, președinta cooperativei.

Să se fi pus rău cu scrîntitul?

A trebuit, biata, să se preteze la acel circ, de teama... reviziei.

Dar aud, dragă Urzico, că năbădăiosul revizor, după ce-și găsisse nașă în comuna Apele VII, și-a găsit apoi și... nașul la uniunea regională, - care... l-a destituit.

Ionescu Dorel
str. Ștef. Gheorghiu nr. 2
Caracal

DRAGĂ URZICO,

Îți scriu abia acum, pentru că abia acum am constatat și eu cît de prețioasă e „Agenda 1957” pe care am cumpărat-o, ca tot cetățeanul, la începutul anului. Ți-o trimit, anexată, s-o admiri și tu.

Din această prețioasă agendă (care, pe lângă paginuțele cu calendar, cuprinde și pagini cu foarte utile date... astronomice), am aflat, între altele, două lucruri senzaționale.

Intîi: cît e ceasul în... Australia, cînd la București e ora 12. Și al doilea: că anul acesta, 1957, are numai... 253 de zile. (Cînd am aflat aceasta, mi-a stat... ceasul din Australia).

Zău, Urzico. Din anul 1957 al acestei agende (exemplarul cumpărat de mine de la „Librăria Noastră” din str. Știrbei Vodă, colț cu str. Berzei) lipsesc 112 zile, și anume paginile de calendar de la 8 Iulie pînă la 27 octombrie.

Așa că numai în cele 253 de zile voi fi și eu recunoscător... editurii și tipografiei respective.

Milea Gheorghe
Electrician la Teatrul de Operă și Balet
București

URZICO,

Știi ce mi-a adus mie, cinematograful „Timpuri Noi” din Cluj, anul 1957? Scînduri la ușă. Întreprinderea Cinematografică Regională de Stat Cluj numește acest cadou „reparații”. Cluje-

ni, mai realiști, îl numesc însă „boală lungă”. Acum, în lipsa unei alte activități, eu, cinematograful, am început să fac pronosticuri după sistemul „Prognosport”. Cum mă va găsi anul 1958? Cu X (scînduri la ușă)? Cu 1 (aparat de filmat în stare de funcționare)? Sau cu 2 (mii de spectatori săptămînal, așa cum eram obișnuit?) În orice caz, sper că frămîntarea mea nu va rămîne cu 0 rezultate! Al tău uitat de lume,

„TIMPURI NOI”
p. conf. I. Ionescu
str. Tutunului, nr. 6
Cluj

DRAGĂ URZICO,

Adresează-te cu încredere (dacă vrei să-ți faci haine) Uniității nr. 6 a cooperativei meșteșugărești „Steaua Roșie” din Ploiești, b-dul Republicii nr. 51. Vei fi servită prompt și conștiincios, cum am fost servit și eu.

Comandînd acestei cooperative un costum de haine în octombrie 1956, mi l-a executat repede: nu în trei ani, doar în trei luni. În ianuarie 1957 mi l-a predat.

Dar nu... terminat. În acest caz s-ar fi terminat și plăcerea de a avea de-a face cu această cooperative. Mi-a dat costumul astfel: haina, nescurtată cu trei centimetri, cum era cazul, iar pantalonii... fără cei zece nasturi pentru care, totuși, găuri aveau.

Și de-atunci m-a dus această cooperative, mereu, cu „vino mîine” pînă în luna februarie, cînd s-a milostivit în fine, să-mi coasă bumbii la pantaloni și să-mi scurteze haina.

Cred, dragă Urzico, că tovarășii de la această cooperative n-ar trebui să se... joace cu cetățenii în bumbi, - iar cu cele-

lalte vechi apucături ale dumnealor... s-o scurteze.

Petrescu Vasile
tehnician
str. Mihai Bravu, nr. 174
Ploiești

URZICUȚO,

M-am întors acasă dintr-o frumoasă plimbare făcută în comuna Valea Lungă (raionul Medias), dar numai eu m-am întors. Alți cetățeni, veniți în această comună de prin alte localități, continuă să se... plimbe.

Îi plimbă pe drumuri, zile de-a rîndul, o tovarășă Popa Olivia, referentă la starea civilă a sfatului popular comunal, unde vin oamenii să solicite acte de stare civilă.

Pe cetățeanul Băcilă Nicolae, venit de la zece kilometri, din satul Făget, l-a plimbat pe la sfat timp de opt zile, pînă să-l elibereze un act de naștere al unui copil nou-născut.

Acești cetățeni propun însă un sistem de plimbare mai simplificat: în loc să se plimbe mereu atîția oameni, să fie trimisă la plimbare o singură persoană: referenta care le face șicane.

Oglanu Gheorghe
str. Blănarilor, nr. 19
Sibiu

DRAGĂ URZICO,

Fum fără foc nu se poate, iar foc fără... lemne, nici atît.

Uite însă că tovarășii de la brutăria cooperativei din comuna Dumitrești (raionul Rimnicu-Sărat) fac mai mult... fum decît treabă, adică nu fac totdeauna piine, pentru că nu se îngrijesc să aibă totdeauna lemne pentru cuptor.

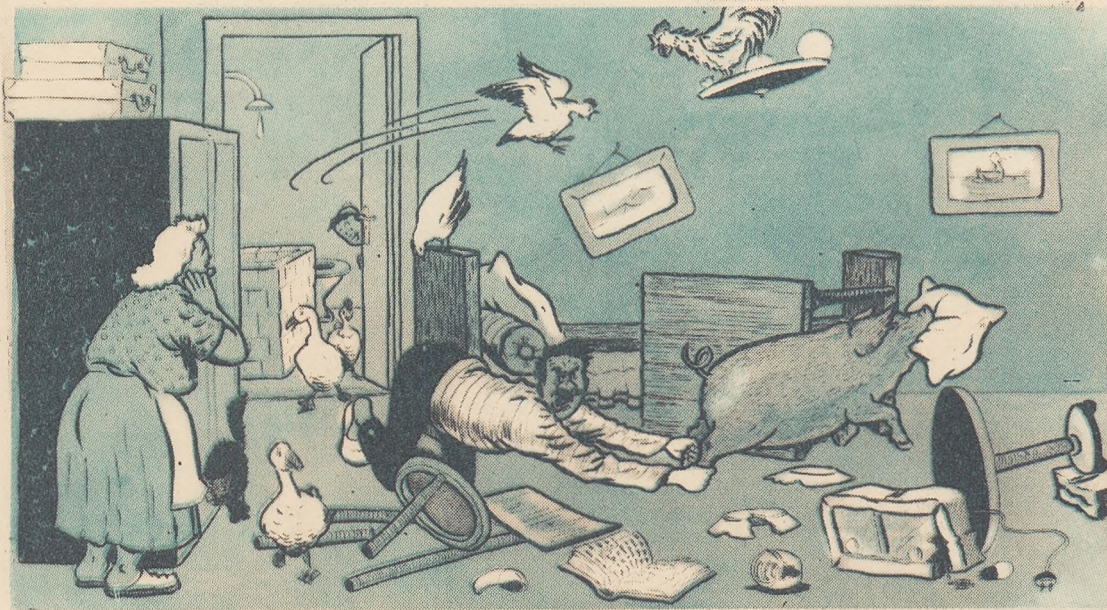
Iar cînd izbutesc să facă piine, o lucrează atît de rău, că iese mai mult crudă decît coaptă.

În privința lemnului, responsabilii din comună dau vina pe responsabili de la raion, care (să auzi și să nu crezi, dragă Urzico) lemnele de la cele zece depozite din comună le trimit pe toate la Rimnicu-Sărat, chiar și pe cele cuvenite brutăriei din comună, urmînd ca abia de-acolo, din Rimnicu-Sărat, să fie aduse din nou, în comună, lemne pentru brutărie.

Iar în privința calității piinii, te-ai lămurit, dragă Urzico: iese piinea crudă, fiindcă sint brutarii... necopți!

Trandafir C. Bizadea
comuna Dumitrești,
raionul Rimnicu-Sărat

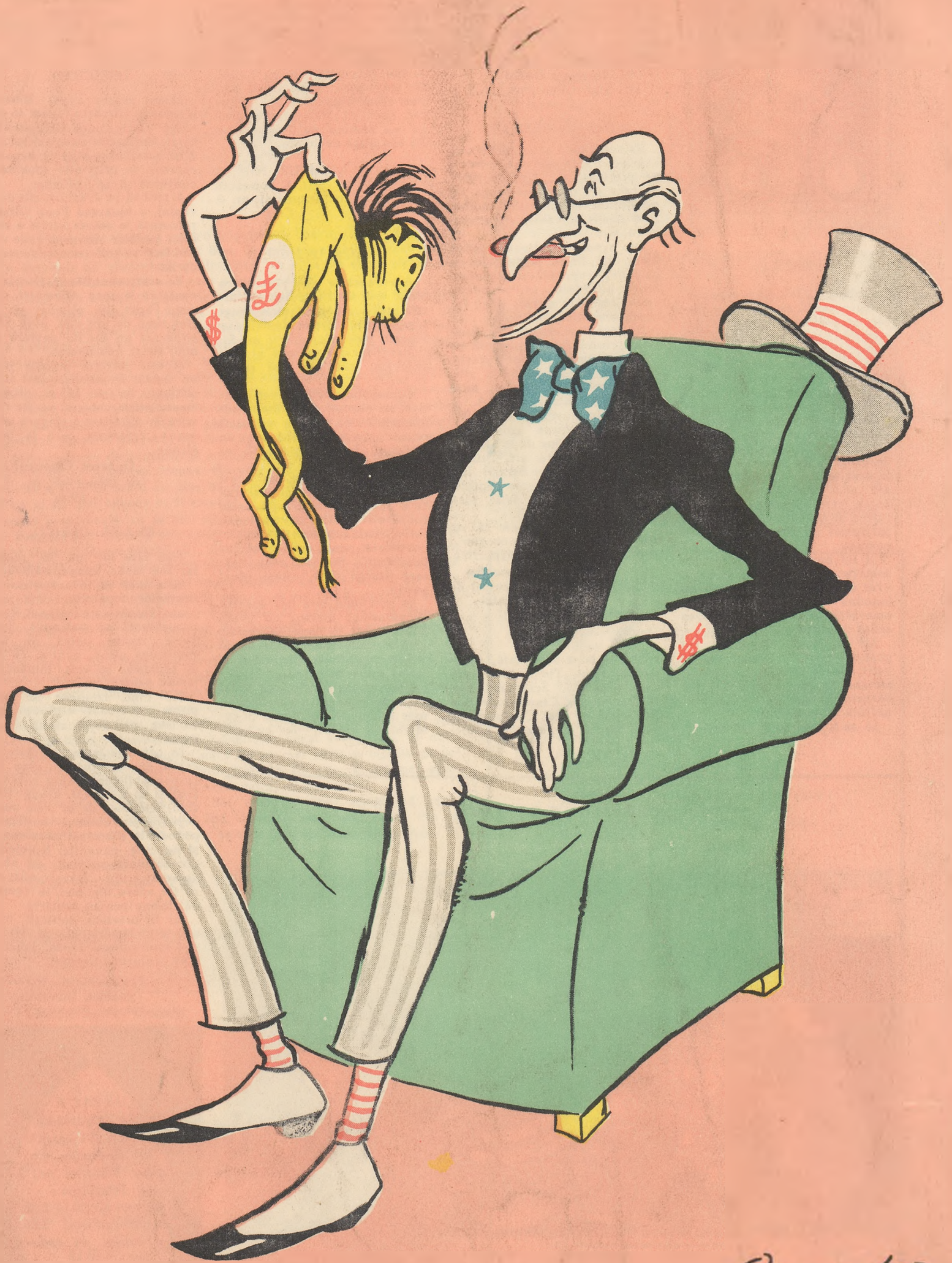
COPILUL E DE VINĂ

— Și toate astea din cauza copilului d-tale care mi-a lăsat ușa deschisă la baie.

Desen de D. Petrică

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.50
Secția scrisori 3.86.11
Secretariat de redacție 4.28.15
Interurban 27

Arno / 57